

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Όδος Πατησίων αριθ. 3.

Αί συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας διά γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δε Ναβερύ, μετά εικόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Σουμιά, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ. — ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ, εκ των «Φανταστικῶν Διηγημάτων» τοῦ "Οφμαν, (τέλος).

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτία

Έν Αθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
έν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Έν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια τῆς προηγούμενου φύλλου.

Μετά δύο ἡμέρας ὁ κύριος Κουρσὺ ἀνεχώρησεν εἰς Φλανδρίαν. Μόλις ἐφθασεν ἐκεῖ ἔμαθεν ἐκ τῶν ἐφημερίδων ὅτι μέγα δυστύχημα συνέβη εἰς Ἀμστερδαμ. Φοβερὰ πυρκαϊὰ εἶχεν ἀποτεφρώσει ἐν τῶν σπουδαιοτέρων ἐργοστασίων τῆς πόλεως ταύτης. Τὸ δυστύχημα τοῦτο κατέστρεψεν ὄχι μόνον τὴν βιομηχανίαν, ἀλλὰ καὶ τόσους ἐργάτας, οἵτινες ἐν τῷ ἐργοστασίῳ ἐκείνῳ εἰργάζοντο. Ἐξακόσιοι γυναῖκες καὶ διακόσιοι ἄνδρες, οἵτινες ὅλοι αὐτοὶ εἰργάζοντο ἐν τῷ ἀπεράντῳ ἐκείνῳ καταστήματι, εὐρέθησαν ἀφνης εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ἐστερημένοι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου.

Ὁ κύριος Κουρσὺ μετέβη πάραυτα ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς καταστροφῆς καὶ δὲν εἶδεν ἄλλο τι εἰ μὴ ἀπειράριθμα ἐρείπια, ἀναθρόσκοντα ἐπὶ καπνόν.

Συνωμίλησε μετὰ τῶν ἐργοστασιαρχῶν καὶ ἐπρότεινεν εἰς αὐτοὺς νὰ τῷ παραχωρήσωσι τοὺς ἐργάτας τῶν ἐπὶ ζῆ τούλαχιστον μῆνας, καθ' οὓς θὰ διήρκει ἡ ἀνοικοδόμησις τοῦ ἐργοστασίου τῶν. Οἱ ἀδελφοὶ Φόν δὲ Βέκερ καὶ Σα' ἀσμένως ἀπεδέχθησαν τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ κυρίου Κουρσὺ, ἥτις ἐδύνατο νὰ διασώσῃ ἐκ τῆς πείνης τοσαύτας οἰκογενείας. Δυστυχῶς ὅμως ὁ κύριος Κουρσὺ δὲν ἐδύνατο νὰ παραλάβῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐργάτας.

Ὅθεν οἱ ἀδελφοὶ Φόν δὲ Βέκερ ὑπέδειξαν αὐτῷ τοὺς καλλιτέρους ἐξ αὐτῶν καὶ τοὺς ἔχοντας περισσοτέρας ἀνάγκας.

Ὁ κύριος Κουρσὺ παρετήρησεν ὅτι αἱ γυναῖκες αὐτῶν, ἐργαζόμεναι ἐν τῷ καταστήματι ἐκείνῳ εἰς διάφορα γυναικεῖα ἔργα τῆς πολυτελείας, εἶχον συνειθίσει νὰ φορῶσι καὶ αὐταὶ πολυτελεῖς ἐσθῆτας, τὰς ὁποίας, ἐννοεῖται, μόναι τῶν κατεσκευάζον, καὶ δὲν ἐνόμισε καλὸν νὰ παρουσιάσῃ αὐτὰς εἰς Haussois ὑπὸ τοιαύτας ἐνδυμασίας. Ὅθεν, καταβαλὼν τ' ἀπαιτούμενα ἔξοδα, διέταξεν αὐτὰς νὰ κατασκευάσωσιν ὅλως διαφορετικὴν ἐνδυμασίαν, ὁ-

μοίαν τούτῳ πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔφερον αἱ ἐν Haussois γυναῖκες.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ Βενιαμὶν Κουρσὺ μετέγαγεν εἰς Haussois τοὺς νέους ἐργάτας του.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπήντησε μεγάλας δυσκολίας, διότι οἱ ἐργάται οὗτοι, ὄντες Ὁλλανδοί, δὲν ὠμίλου ἐυχερῶς τὴν γαλλικὴν, οἱ πλείστοι δὲ δὲν ἐγίνωσκον αὐτὴν καθόλου· ἀλλὰ κατόπιν, ὑποσχεθεὶς μεγάλην χρηματικὴν ἀμοιβὴν εἰς ἐκείνους τῶν Γάλλων, οἵτινες ἤθελον μάθει τὴν Ὁλλανδικὴν, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς ἐκείνους τῶν Ὁλλανδῶν, οἱ ὅποιοι ἤθελον μάθει τὴν γαλλικὴν, κατῴρθωσεν ὥστε ἐν διαστήματι σχεδὸν ἐνὸς μηνὸς πάντες αὐτῶν οἱ ἐργάται νὰ συνεννοῶνται πληρέστατα. Ἐκ τούτου δὲ λαβὼν ἀφορμὴν εἰσῆγαγε καὶ τὴν ὀλλανδικὴν γλῶσσαν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου.

Εἰς πάντα δὲ ταῦτα συνέτεινε μεγάλως καὶ ὁ Παῦλος Βαρθιέ, ὅστις, γνωρίζων τὴν ὀλλανδικὴν γλῶσσαν, δὲν παρέλειψε τοῦ νὰ φανῆ χρήσιμος εἰς τὸν κύριον Κουρσὺ κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περίστασιν, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον ἡ Λαύρα, καίπερ ἀδιαθετοῦσα σχεδὸν πάντοτε ἕνεκα νέας ἐγκυμοσύνης, παρώτρυνεν αὐτὸν νὰ μεταβαίη εἰς Haussois καὶ νὰ παρέχῃ τῷ κυρίῳ Κουρσὺ πᾶσαν συνδρομὴν.

Διαρκούντος τοῦ θέρους, πάντες οἱ παρὰ τοῦ κυρίου Κουρσὺ ἀποβληθέντες ἐργάται εἰργάζοντο μὲν εἰς τὰ γειτονικὰ κτήματα, ἀλλὰ δὲν ἀπελαμβάνον ἐπαρκῶς τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

Ἐσπέραν τινὰ ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ γέρω - Πανούργου διωργανώθη στυγερὰ συνωμοσία· ἀπεφασίσθη δηλαδὴ ὥστε, ὅπως ἀναγκάσωσι τοὺς Ὁλλανδοὺς ἐργάτας νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πατρίδα τῶν, τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, καθ' ἣν ἅπαντες οἱ ἐργάται ἐξήρχοντο εἰς περίπατον μετὰ τῶν οἰκογενειῶν τῶν, νὰ ἐπιτεθῶσι κατ' αὐτῶν διὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ φονεύσωσι καὶ τινὰς ἐξ αὐτῶν.

Ἄπαντες, ἐννοεῖται, οἱ ἐν τῷ καπηλείῳ ἐπεδοκίμασαν τὴν ἰδέαν ταύτην.

Ἦτο παρασκευὴ ἡ δ' ἐκτέλεσις τῶν σχεδίων τῶν ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν, ὡς εἴπομεν, τὴν Κυριακὴν.

Ἄναμφιβόλως ἡ σύγκρουσις αὕτη ἐμελλε νὰ λάβῃ μεγάλας διαστάσεις, ἂν ὁ Καρκίνος δὲν εἰδοποίηε νύκτωρ τὸν κύριον Κουρσὺ.

— Πρόεξε μὴ με μαρτυρήσῃς! προσέθηκε τὸ παιδίον, διότι τότε ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ. . . θὰ με σκοτώσῃ ὁ Μουλαβοάν. . .

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν οἱ Ὁλλανδοὶ ἐργάται ἐξῆλθον, κατὰ τὸ σῆμα, εἰς περίπατον, ἀλλ' ἄντι νὰ ἐκδράμωσιν εἰς τὸ ὄρισμένον διὰ τὸν περίπατον μέρος, διηυθύνθησαν εἰς τι πυκνότεον καὶ σκιερὸν ἄλσος. Ὅτε δὲ οἱ ἀτυχεὶς ἐργάται ἀμεριμνοὶ διεσπάρησαν καθ' ὀμίλους, κακοῦργοι ἐκεῖ πλησίον ἐνεδρεύοντες, ἐπέπεσον κατ' αὐτῶν καὶ ἤρξαντο μαστίζοντες αὐτοὺς ἀνιλεῶς. Αἰφνης κραυγὴ γοερὰ ἠκούσθησαν, οἱ δὲ κακοῦργοι κτυπῶντες νὰ φονεύσωσιν αὐτοὺς, ὅτε σῶμα χωροφυλακῆς περιεκύκλωσε τοὺς συνωμότας καὶ συνέλαβε τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν· ἐπειδὴ δὲ πάντες οὗτοι ἦσαν ἐκ τῶν τακτικῶν θαμάνων τοῦ Μουλαβοάν, τὸ καπηλεῖον αὐτοῦ ἐτέθη ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπανῆλθεν εἰς Haussois πλήρης ἡσυχία καὶ τάξις.

Ὅτε δὲ ὁ κύριος Κουρσὺ ἐνόμισεν ὅτι, διὰ τῶν ἐνεργειῶν του, ἐπανεφέρθη εἰς Haussois τὸ πρῶην καθεστῶς, τότε πλέον ἐσκέφθη ὅτι εἶχε καθῆκον νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ τῶν ἑαυτοῦ υποθέσεων. Ἄλλ' ἡ ἰδέα αὕτη κατεσπάρησεν ἀπληρῶς τὴν εὐγενῆ καρδίαν του. Αἱ ἐπιστολαί, τὰς ὁποίας ἐλάμβανε παρὰ τῆς συζύγου του, ἦσαν μὲν πλήρεις λεπτομερειῶν περὶ τῶν ἐν τοῖς λουτροῖς διασκεδάσεων, δὲν περιείχον ὅμως οὐδεμίαν κολακευτικὴν λέξιν διὰ τὸν δυστυχῆ Βενιαμίν. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται θὰ ἦσαν μὲν κατάλληλοι διὰ τὴν Ἐφημερίδα τῶν Λουτρῶν, οὐχὶ ὅμως καὶ δι' ἕνα σύζυγον, οἷος ὁ κύριος Κουρσὺ. Τότε πλέον νέαι ἀμφιβολαὶ διηγήθησαν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Τὸν ἡγάπα ἡ σύζυγός του; . . Ὅσαίς δὲ αἱ σκέψεις αὗται ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμά του, μετέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Παύλου καὶ ἐκεῖ ἀνεύρισκε τὴν ἀνακούφισιν, τὴν ὁποίαν ἡ καρδία του ἐπεζήτη.

Ὅτε δὲ ὁ Βενιαμίν ἀνέφερε τι περὶ τῆς

Αύγουστίνης, ἡ Λαύρα δὲν ἔπαυεν ἐκθειάζουσα τὰ προτερήματα αὐτῆς.

— Ἐχετε δίκαιον, τῆ ἔλεγεν ὁ κύριος Κουρσού, εἶνε καλή! Ἀλλὰ δὲν ἔχει, ὅπως καὶ ὑμεῖς, ἓνα ἄγγελον διὰ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἐντελῶς ἀγαθὴν!

— Πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονὴν, κύριε Κουρσού! προσέθηκεν ὁ Παῦλος Ὁ σύζυγος πρέπει νὰ ἦνε πάντοτε μεγαλείτερος τῆς συζύγου... Ἐχω τὴν ιδέαν ὅτι ὅταν ὁ υἱός μου φθάσῃ τριῶν ἢ τεσσαρῶν ἐτῶν, τότε ἡ κυρία Κουρσού θὰ γεννήσῃ τὴν νύμφην...

Ἐν τούτοις ἡ Αὐγουστίνη ἐπανήλθεν εἰς Haussois φαιδρά καὶ χαρίεσσα. Κατὰ τὴν ἔλευσίν της ἐξεδήλωσε πρὸς τὸν σύζυγόν της τρυφερώτατα αἰσθήματα, ἅτινα συνεκίνησαν μέχρι δακρύων τὸν κύριον Κουρσού καὶ τὰ ὁποῖα διέλυσαν πᾶσαν ἀχλὺν ὑποψίας.

ΙΓ'

Νοσταλγία.

Πλησίον τῆς Αὐγουστίνης, τὴν ὁποῖαν ἡ ἀπουσία κατέστησε μᾶλλον ποθητὴν, ὁ κύριος Κουρσού, εἶνε ἀληθές, ἐλησμόνει πᾶσαν θλιβεράν σκέψιν· τοσοῦτον μᾶλλον, καθόσον ἐπανελοῦσαν, ἐνόμισεν αὐτὴν θελκτικωτέραν καὶ χαριεστέραν ἢ πρότερον. Πάραυτα αἱ ὑποψίαι του διελύθησαν, ὡς καπνός, καθόσον πρώτη αὐτὴ παρεπονέθη εἰς αὐτόν ὅτι δὲν τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἔκλαυσε μάλιστα ἐνώπιόν του, διότι ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ αὐτὴ ὅτι ἀφειδῶς ἐδαπάνησεν ὑπέρογκα ποσὰ εἰς Ἐμς. Τοῦτο ἠνάγκασε τὸν κύριον Κουρσού νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς συγγνώμην καὶ νὰ ὑποσχεθῇ εἰς αὐτὴν ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ ὑπακούῃ τυφλοῖς ὄμμασιν εἰς πᾶσαν ἰδιοτροπίαν της.

— Τί νὰ σου κάμω; εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη, ἡ καρδιά μου δὲν μ' ἀφίνει νὰ σ' ἐκδικηθῶ. Ἀλλὰ μόλαταῦτα, ἡ μετάνοιά σου μὲ παρακινεῖ εἰς τὸ νὰ ἀγαπηθῶμεν καὶ πάλιν, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν.

— Παραδέχομαι ἐκ τῶν προτέρων...

— Ὅχι, πρέπει ν' ἀκούσης.

— Λέγε, ὑπόσχομαι νὰ ὑπακούσω τυφλῶς εἰς ὁποιαδήποτε ἀπαίτησίν σου.

— Θέλω νὰ μοι ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ διέλθωμεν τὸν χειμῶνα εἰς Παρισίους.

— Ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Κουρσού.

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἀρνεῖσαι;

— Ἀλλὰ σκέψου, Αὐγουστίνη, ὅτι δὲν εἰμπορῶ ν' ἀφίσω μόνον τὸ ἐργαστάσιον ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Θέλεις τὴν καταστροφὴν μου;... Ἐκεῖνοί, τοὺς ὁποίους ἀπέβαλον, γυρίζουν ἀκόμη ἐδῶ, τὸ καπηλεῖον τοῦ Μουλαβοᾶν εἶνε ἀκόμη ἀνοικτόν· ὥστε ἐννοεῖς ὅτι φοβοῦμαι πολὺ...

— Οὐφ! μεγαλόνεις τὰ πράγματα, φίλε μου.

— Δὲν θέλω νὰ ἀπατώμαι, Αὐγουστίνη· ὥστε βλέπεις ὅτι, πούλαχιστον δι' ἐφέτος, ἡ ἐπιθυμία σου δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κατορθωθῇ.

— Ἔστω, εἶπε θλιβερῶς ἡ Αὐγουστίνη, παραιτοῦμαι.

— Ἄν ἦτο ἀπὸ ἐμέ...

— Ὅχι, ὄχι, ἀφοῦ δὲν θέλεις... Τοῦλάχιστον θὰ μοι ἐπιτρέψῃς νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πατέρα μου ἐπὶ ἓνα μῆνα;

— Πῶς; θέλεις νὰ με ἀφήσης καὶ πάλιν;

— Ὅχι ἀμέσως... Ἀλλ' ἠξεύρεις, ἀγαπῶ πολὺ τὸν πατέρα μου... καὶ θέλω ἐνίστε νὰ τον βλέπω...

— Τὸν ἔβλεπες ἐπὶ δέκα ὀκτῶ ὀλόκληρα ἔτη, διαρκῶς!...

— Ἐχεις δίκαιον νὰ μ' ἐπιπλήττης... Ἀλλὰ τέλος πάντων θὰ μοί το ἐπιτρέψῃς;

— Τί νὰ κάμω;

— Καὶ δὲν θὰ δυσἀρεστηθῆς διὰ τοῦτο;

— Ὅχι.

— Καὶ θὰ με ἀγαπᾷς πάντοτε;

— Πάντοτε!

Καὶ ὁ κύριος Κουρσού ἠσπᾶσθη τὰς χεῖρας τῆς συζύγου του μετὰ τοσαύτης περιπαθείας, ὥστε ἡ Αὐγουστίνη ἐδάκρυσεν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν ὡς πάντοτε; τὸν ἠρώτησε.

— Καὶ ἀκόμη περισσώτερον, ἀγαπητῆ μου Αὐγουστίνη, ἀνέκραξε πλήρης ἔρωτος ὁ κύριος Κουρσού.

Βαθὺς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τῆς κυρίας Κουρσού, διότι ιδέα τις διήλθεν, ὡς ἀστραπή, τοῦ νοός της καὶ μετενόησεν ἀπὸ καρδίας διὰ τὸν δαπανηρὸν βίον, τὸν ὁποῖον διήγεν. Ἠθέλησε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της, νὰ τῷ εἶπῃ ὅτι παρητεῖτο τοῦ νέου ταξειδίου της, νὰ τῷ ἀνοιξῇ τὴν καρδίαν της καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ συμβουλήν· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἐνστιγκτον ἐκεῖνο τοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ παντός ἀνθρώπου ἐνυπάρχοντος ἡθικοῦ κόσμου παρεκίνει αὐτὴν εἰς τὸ νὰ ἐκμυστηρευθῇ εἰς αὐτόν τὰ πάντα, αἰφνης ἡ ἀνάμνησις τῶν ἐν Παρισίοις διασκεδάσεων, τῶν ὁποίων δυσκόλιως θὰ παρητεῖτο, ἀνεχαίτισεν αὐτὴν μοιραίως.

Οὐδὲν ἦσον πλήρης ὁμοφωνία καὶ σύμπνοια ἐβασίλευον μετὰ τῶν δύο συζύγων. Ἡ Αὐγουστίνη ἐφαίνετο λαμβάνουσα καὶ πάλιν μέγιστον ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ἐργαστάσιον καὶ τοὺς νέους ἐργάτας, τοὺς ὁποίους ἐπεσκέφθη κατ' οἶκον· ἀνενώσε τὰς μετὰ τῆς Λαύρας σχέσεις της, παρ' ἣ διήλθε πολλὰς ἡμέρας, καὶ ἐν γένει ἐφαίνετο πρὸς πάντας τοσοῦτον προσηνής καὶ μειδιῶσα, ὥστε ἤθελεν εἶπει τις ὅτι ἐλησμόνησε τὰς ἀρχαίας ἔξεις της.

Αἱ ὑποθέσεις τοῦ κυρίου Κουρσού, ὡς καὶ αἱ τοῦ Παύλου, ἐβαινόν θαυμασίως. Ἐκ δὲ τῶν ἐκ τοῦ ἐργοστασίου ἀπολυθέντων ἐργατῶν, ἄλλοι μὲν ἀνεχώρησαν ἐκεῖθεν, ἄλλοι δὲ ἠσυχολοῦντο εἰς τὴν γεωργίαν· τρεῖς ἢ τεσσαρες ὁμοῦς ἐξ' αὐτῶν περιήρχοντο τὰ χωρία ἐπαίτουντες καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤρχοντο εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Μουλαβοᾶν, ἔνθα κατησώτερον τὸ χρῆμά των, ὅπερ διὰ τῆς ἐλεημοσύνης εἶχον περισυάξει. Ὁ δὲ Ρουβλάδος, ὁ μᾶλλον ἐπικίνδυνος τῶν ἐργατῶν τούτων, εἶχε συλληφθῆ καὶ καταδικασθῆ εἰς δήμενον φυλάκισιν·

μετὰ δὲ τὴν ἐπιτασίον τῆς ποινῆς του, ἐπανήλθεν εἰς Haussois καὶ ἡμέραν τινα ἤκουσαν αὐτὸν λέγοντα πρὸς τοὺς ὁμοίους του·

— Αὐτὸς ὁ ἐργοστασιάρχης μ' ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐρίσκομαι, ἀλλὰ, μὰ τὴν πίστιν μου, θὰ ἐκδικηθῶ.

— Σιώπα, καὶ σύ, τῷ ἀπήντησεν εἰς τῶν συναδέλφων του, ὅτι θὰ κάμη κανεῖς, δὲν πρέπει νὰ το λέγῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Μουλαβοᾶν εἶδε μακρόθεν ἐρχόμενον τὸν γέρω-Φλαμέσιον καὶ δι' ἐνός νεύματος τοῦ ὀφθαλμοῦ εἰδοποίησε περὶ τούτου τοὺς οἰνοπότας· ὅτε δὲ ὁ ἀγοροφύλαξ εἰσῆλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον, ὁ Ρουβλάδος ἤδε βακχικὸν τιζῆμα.

— Ἐ! λοιπὸν, τὸν ἠρώτησεν ὁ γέρω-Φλαμέσιος, πότε σκοπεύεις νὰ τα πρυνίσης, διὰ νὰ ἠσυχάσω κ' ἐγώ;

— Τὴν ἐρχομένην ἐβδομάδα.

— Ἐσύρεις διατί σοῦ τὸ λέγω, παιδί μου; διότι ἔχω διαταγὴν νὰ ἀκολουθῶ τὰ βήματά σου, καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά...

— Ὅπως θέλεις, γέρω-Φλαμέσιε, ἀλλὰ διὰ νὰ με πιάσης, πρέπει νὰ βρέξῃ ὁ Θεὸς λάδι, ὅπως λέγει μία παροιμία τοῦ χωριοῦ μου.

Ὁ Φλαμέσιος ἦτο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀπῆλαυε γενικῆς καὶ ἐξαιρέτου ὑπολήψεως εἰς ὅλα τὰ πέριξ ἐκεῖνα χωρία. Ἦτο μὲν ἄνθρωπος ἀγαθός, ἀλλὰ λίαν αὐστηρὸς περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, ἐνεκα δὲ τούτου ἅπαντες οἱ ὀκνηροὶ τῶν μερῶν ἐκείνων ἐφεβοῦντο αὐτόν ὡς δαίμονα. Ἀπέναντι τοῦ καθηκόντος πάντας ἐθεώρει ἴσους καὶ οὐδέποτε ἐχαρίσθη εἰς οὐδένα, ἔστω καὶ υἱός του ἢ ἦτο οὗτος, ὅπως ἐξαπατήσῃ τὴν ὑπηρεσίαν. Ἐσύχναζε δὲ σκοπίμως εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Μουλαβοᾶν, διότι ἐγίνωσκε τὴν ἔχθραν, τὴν ὁποῖαν οὗτος ἔτρεφε κατὰ τοῦ κυρίου Κουρσού, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει πάντοτε ὡς εὐεργέτην τῶν τόπων ἐκείνων.

Ἐν τούτοις τὸ φθινόπωρον ἐφάνετο προσεγγίζον, ἡ δὲ φύσις ὅλη ἤρξατο ἀπειθομένη τῶν συνήθων αὐτῆς φυσικῶν καλλολῶν· τὰ δένδρα ἤρξαντο ἀποφυλλιζόμενα καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην πνοὴν τοῦ φθινοπωρινοῦ ἀνέμου, ὡρᾶ δὲ φύλλα ἐκάλυπτον ἤδη τὴν γῆν ἀντὶ τῆς πρὸ ὀλίγου ποικιλοχρώμου ἐσθῆτός της· καὶ τέλος οἱ ρυάκες ἤρχισαν ἐξαγοκόμενοι ὡς ἐκ τῶν μικρῶν μὲν, ἀλλὰ συχνοτάτων βροχῶν. Ὡς ἐκ τούτου δὲ αἱ πρὸς τὴν Λαύραν ἐπισκέψεις τῆς Αὐγουστίνης κατέστησαν ἤδη σπανιώτεροι, οὐδέποτε ὁμοῦς ἐμειώθη καὶ ἡ πρὸς τὸν σύζυγόν της ἰδιαιτέρα ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν ἀπὸ τινος ἐδείκνυεν.

Οὐχ ἦττον ἐνίστε ἐφαίνετο περιφροντικὸς καὶ ὁ κύριος Κουρσού ἠγνόει· τί νὰ σκεφθῇ· ἂν ὁμοῦς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μελαγχολίας της ἤθελε ποτε ἀνακαλύψει τὴν θαλαμηπόλον της, ἐγχειρίζουσαν αὐτὴ ἐπιστολάς, φερούσας ρωσικὰ γραμματόσημα, καὶ τὰς ὁποῖας ἡ Αὐγουστίνη ἀνεγίνωσκεν ἀπλήστως, ἀναμφιβόλως ἤθελεν

ἐξακριβώσει ὅτι ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐπιστολῶν ἐκείνων ἦτο ἡ αἰτία τῆς μελαγχολίας της. Τὰς ἐπιστολάς ταύτας ἔγραψε πρὸς αὐτὴν ἡ Βαρβάρρα, ἣτις διὰ ζωηρῶν χρωμάτων ἀνεμίμνησκεν εἰς αὐτὴν τὰς ἐν τοῖς λουτροῖς παρελθούσας διασκεδάσεις των καὶ ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐπεσκέπτετο αὐτὴν εἰς Παρισίους, ὅπως συνεχίσωσιν αὐτάς, τοσοῦτ' ἰσχυρῶς καὶ ἀποτόμως διακοπεῖσας· ἐν τέλει δ' ἔγραψεν ὅτι, ἐπειδὴ ἐξήσκει μεγίστην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ συζύγου της, τοῦ πρίγκηπος Ἰβάν Λαπουδάφ, θὰ ἠνάγκαζεν αὐτόν, μετὰ τὴν ἐκ τοῦ κτήματός των ἐπάνοδον αὐτῶν, νὰ μεταβῶσιν εἰς Γερμανίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Παρισίους, ὅπου θὰ διήρχοντο ὀλόκληρον τὸν χειμῶνα, καὶ ἐνθα θὰ συνήντων καὶ τὸν πρίγκηπα Ὀρλώφ, ὅστις, καίτοι ὀλίγον ἰδιότροπος, ἀναμφιβόλως θὰ ἐπαίδρυνε τὰς συναναστροφὰς των καὶ θὰ ἐδικαίου τὴν περὶ αὐτοῦ ἐξαιρετικὴν ἰδέαν, ἣν εἶχον σχηματίσει εἰς Ἐμς.

Τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀναφερόμενον εἰς πάσας τὰς ἐπιστολάς τῆς Βαρβάρρας, ἐπληττε τὴν καρδίαν τῆς δυστυχῆς Αὐγουστίνης· ἠσθάνετο μὲν ὅτι δὲν ἠγάπα τὸν πρίγκηπα, ἀλλ' οὐχ ἦττον ἐφοβεῖτο, ἢ μᾶλλον ἀπέφυγεν αὐτόν. Βεβαίως ἠσθάνετο παλμόν τινα, καταβιβρώσκοντα τὴν καρδίαν της, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο νὰ παραβῆλθῃ αὐτόν πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ἠσθάνετο, ὅτε ἠγάπα τὸν Λέοντα.

Ἐνῶ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ νέου τούτου, τὸν ὅποιον ὀμολογουμένως ἠγάπησε κατὰ τὴν νεότητά της, ἐπέχυνεν, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ καρδίᾳ της βάλσαμον καὶ διήγειρεν ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς τὰς γλυκυτέρας τῶν ἀναμνήσεων, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες, φεῦ! παρέρχονται χωρὶς ν' ἀφήσωσιν ἐπὶ τῆς συνειδήσεως οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ρυτίδα, ἐξ ἄλλου τὸ ὄνομα τοῦ Ὀρλώφ κατεβασάνιζεν αὐτὴν καὶ, ὅσκις ἀνεμνήσκετο τῆς φωνῆς του, ἐνόμιζεν ὅτι ἐβλεπεν ἐνώπιόν της φάσμα τι, ἀπειλοῦν τὴν ζωὴν της, τὴν εὐτυχίαν της. Ὅθεν, ἐνόησασα ὅτι δι' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο, οὕτως εἰπεῖν, ὁ κακὸς δαίμων, ἀπεφάσισε νὰ ριφθῇ ἀκατάσχετος εἰς τὰς διασκεδάσεις, ὅπως λησμονήσῃ αὐτόν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνέμενε μετ' ἀγωνίας τὴν ἔλευσιν τῆς Βαρβάρρας. Εἶχε πεποιθῆσιν ὅτι ἡ μεταξὺ τῆς Βαρβάρρας καὶ τοῦ πρίγκηπος Ὀρλώφ φιλία ἦτο εἰλικρινής· διότι ἄλλως, ἂν ὁ πρίγκηψ ἠγάπα τὴν Βαρβάρραν, βεβαίως θὰ συνάδευεν αὐτὴν ἀναχωροῦσαν ἐκ τῶν λουτρῶν. Αἱ σκέψεις αὗται ἐπηύξησαν τὴν πρὸς τὸν πρίγκηπα συμπάθειαν αὐτῆς καὶ ἀνέμενον ἀνυπομόμως τὴν ὥραν, καθ' ἣν, μεταβαίνουσα εἰς Παρισίους, θὰ ἀνεκάλυπτε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου.

Ἐν τούτοις ἡ θαλαμηπόλος τῆς Αὐγουστίνης, παρατηρήσασα ὅτι ἡ κυρία της ὀκλειστο συνεχῶς εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπως ἀναγινώσκῃ τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας αὐτὴ ἐνεχειρίζεν εἰς αὐτὴν καὶ αἵτινες προήρχοντο ἐκ Ρωσίας, ἠννόησε πάραυτα ὅτι ἡ κυρία της εἶχε μυστικόν τι, τὸ ὅποιον ἀπεφάσισε ν' ἀνακα-

λύσῃ, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἐδύνατο νὰ φανῇ κατὰ τι χρήσιμος εἰς αὐτὴν.

Ἐλαφρὰ τις ἀσθένεια τοῦ κυρίου Μεϊλλάκ ἠνάγκασε τὴν κυρίαν Κουρσὺ νὰ ἐπισπύσῃ τὴν εἰς Παρισίους ἀναχώρησίν της ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀντιρρήσεως ἐκ μέρους τοῦ συζύγου της, πρὸς δὲ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τῇ γράψῃ τακτικῶς καὶ ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν θὰ ἐπισκέπτεται αὐτόν.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἐκίνησε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Φίλη μου, τῇ εἶπε, διήλθον μετὰ σοῦ δύο μῆνας εὐτυχῆς... Ἦδη ζητεῖς ν' ἀναχωρήσῃς καὶ πάλιν. Δὲν ἀνθίσταμαι μὲν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ λυποῦμαι μεγάλως, διότι, σὲ ἀγαπῶ καὶ διότι ἄλλοι, καὶ ὄχι ἐγὼ, θὰ βλέπωσι τὰς καλλονάς σου καὶ θ' ἀκούωσι τὴν γλυκεῖαν φωνὴν σου. Δὲν ζηλοτυπῶ διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἔχεις πρὸς τὸν πατέρα σου, διότι αὐτὴ εἶνε ἰσρὰ καὶ ἀμόλυτος· ἀλλ' ἂν συγκατετίθετο νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ πλησίον μας, θὰ εἶχε ὅλας τὰς ἀναπαύσεις του... Ἄν με ἀγαπᾷς λοιπόν, προσπάθησον νὰ σου ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ διὰ παντός εἰς Haussois.

— Ὅθι προσπαθῶ... εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη.

Φθασα εἰς Παρισίους, ἡ κυρία Κουρσὺ εὔρε τὸν πατέρα της πάσχοντα δεινῶς. Ἡ ὑπερβολικὴ ἐργασία εἶχε καταβάλλει αὐτόν ἐπαισθητῶς· ἕνεκα δὲ τῆς πρὸς τὴν ἐπιστήμην ἀφοσιώσεώς του εἶχε καταστῆ τοσοῦτον νευροπαθής, ὥστε δὲν ἤθελε ν' ἀκούῃ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον. Καίτοι δὲ ἡ γραῖα Μαργαρίτα εἶχε λάβει ὅλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα ὅπως μὴ ταρασσῇ τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἀσθενοῦς, οὐχ ἦττον ἡ ἀτυχὴς θαλαμηπόλος δὲν ἐδύνατο νὰ ποφύγῃ ἐντελῶς τοῦτο.

Ὅτε δὲ ἡ Αὐγουστίνη ἔμαθε τὴν ἰδιοτροπίαν ταύτην τοῦ κυρίου Μεϊλλάκ, ἔγραψε πρὸς τὸν συζυγόν της ὅτι καθίστατο αὐτῇ ἀδύνατον νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της, χάριν τῆς ὑγείας του, καὶ ὅτι ὤφειλεν ἀπαραιτήτως νὰ ἐνοικιάσῃ ἰδίαν κατοικίαν. Ὅτε δὲ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασίν της ταύτην εἰς τὸν πατέρα της, οὗτος τῇ ἀπήντησε μειδιῶν.

— Ἐρχεσαι λοιπόν εἰς Παρισίους διὰ τοὺς Παρισίους;

— Ἐρχομαι διὰ σέ, πάτερ μου· ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἐνταῦθα διαμονή μου θὰ σε ἐνοχλῇ καθ' ἐκάστην, διότι πολλοὶ φίλοι μου, ἡ Ἰριγένεια, ἡ Νέρα, ἡ Λουίζα, φυσικῶς τῷ λόγῳ θὰ ἔρχονται νὰ μ' ἐπισκέπτωνται... Ὅταν θὰ πηγαινῶ εἰς τὸν χορὸν ἡ εἰς τὸ θέατρον, θὰ ἐπιστρέφω πολὺ ἄργα καὶ θὰ διακόπτω τὸν ὕπνον σου...

— Καλλίτερον νὰ διακόπτῃς τὸν ὕπνον μου ἢ νὰ ἐνοικιάσῃς ἄλλην οἰκίαν.

— Ἀλλὰ θὰ ἔρχομαι νὰ σέ βλέπω καθ' ἐκάστην.

— Τὴν πρώτην ἐβδομάδα... καὶ εἰπετα θὰ με λησμονήσῃς. Ἀλλὰ τέλος πάντων εἶσαι εὐτυχῆς... Ὅταν ἀναλάβω καὶ τακτοποιήσω τὰς ὑποθέσεις μου, θὰ ἔλθω νὰ καθίσω διὰ παντός εἰς τὸ Haussois, καὶ τότε πλέον δὲν θὰ σε ἀφίνω νὰ φεύγῃς.

— Ὅθι μεταβῶμεν μαζὶ τὴν ἀνοιξιν.

— Τίς οἶδεν! εἶπεν ὁ γέρον· ἡ ἐξοχὴ εἶνε τόσῳ ὠραία καὶ μάλιστα εἰς ἐμὲ διὰ τὴν λησμονήσῃ πρὸς στιγμὴν τὰς φροντίδας μου... Ὡ! καί, θὰ ἔλθω, θὰ ἔλθω χωρὶς ἄλλο.

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Κουρσὺ μετώκισεν εἰς τὴν νέαν της οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ἐνφύκασεν ἀντὶ διακοσίων φράγκων κατὰ μῆνα. Τὴν ἐπιούσαν δὲ τῆς ἐν αὐτῇ μετοικησεως της, ἄνθρωπός τις ἔφερεν δι' αὐτὴν ὠραιότατην ἀνθοδέσμη, τὴν ὁποίαν ἐνεχειρίσεν εἰς τὴν Ἰουλίαν, χωρὶς νὰ τῇ εἶπῃ πόθεν αὐτὴ προήρχετο. Τοῦτο δὲ ἐλάβανε χῶραν καθ' ἐκάστην. Ἡ Αὐγουστίνη ἠγνόει τί νὰ φαντασθῇ καὶ ἐβυθίζετο εἰς μυρίας σκέψεις. Μὴ ἄρα γε ἦλθεν εἰς Παρισίους ὁ πρίγκηψ; Διότι πῶς ἄλλως ἐξηγεῖτο τὸ παραδόξον τοῦτο φαινόμενον;

Ἐπὶ τέλους ἀφίκοντο εἰς Παρισίους ἡ Βαρβάρρα καὶ ἡ Δουσίγκα Λαμπανῶφ, πλήρεις ἀνυπομονησίας καὶ ἀκατασχέτου ἐπιθυμίας ὅπως δοκιμάσωσι τὰς ἡδύτητας τοῦ παρισινοῦ βίου.

Πρωίαν τινά, κυρία τις πολυτελῶς ἐνδεδυμένη εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Αὐγουστίνης καὶ ἐζήτησεν αὐτὴν· μόλις δ' αὐτὴ ἐνεφανίσθη, ἡ ἄγνωστος ἐβρίθθη περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Βαρβάρρα! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Κουρσὺ.

— Ναί, εἰμ' ἐγώ, φίλη μου, καὶ μετ' ἐμοῦ ἦλθε καὶ εἰς ἀρχαῖος φίλος μας, ὁ ὁποῖος δὲν ἐτόλμα νὰ ἔλθῃ νὰ σ' ἐπισκεφθῇ, καὶ τοι πρὸ ἐνὸς μηνός ἦτο εἰς Παρισίους.

— Ἄ! δὲν ἐτόλμα... ἐψιθύρισε ἡ Αὐγουστίνη.

Ὁ πρίγκηψ εἰσῆλθεν.

Ἡ κυρία Κουρσὺ ἔτεινε αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Ὁ πρίγκηψ ἔθλιψεν αὐτὴν περιπαθῶς καὶ παρετήρησε τὴν Αὐγουστίνην, ταπεινοῦσα περιδεῆς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐπειτα συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΣΣΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Παγίς, φίλτατέ μοι κόμη, παγίς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνὴρ οἶος ἐγὼ δὲν συλλαμβάνεται δίς.

— Καὶ ποῦ ὁ ἐξοχώτατος συνελήφθη τὸ πρῶτον;

— Πῶς! ποῦ συνελήφθη; εἰς τὸ Λουβρον, διάβολε!

— Ἐκ πταίσματος τῶν κυρίων δὲ Γκιζῆ;

— Δὲν λέγω τοῦτο, ἐψιθύρισε ὁ δούξ, δὲν λέγω τοῦτο, ἀλλὰ μόνον, δὲν με συνέδραμον εἰς τὴν ἀπόδρασίν μου.

— Ὅθι ἦτο δύσκολον, ἀφοῦ ἐκεῖνοι ἐπίσης ἦσαν δραπέται.

— Εἶναι ἀλήθες, ἐψιθύρισε ὁ δούξ.

— Ἄλλ' ἀφοῦ ὑμεῖς μετέβητε εἰς τὴν Ἀνδεγαυίαν, δὲν ἐπεφορτίσθη παρ' αὐτῶν νὰ εἴπω ὑμῖν ἐκ μέρους των, ὅτι δύνασθε νὰ βασισηθῆτε ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἐκείνοι

ἐβασίζοντο ἐφ' ὑμῶν, καὶ ὅτι, καθ' ἣν ἡμέραν ἠθέλητε βαδίσει κατὰ τῶν Παρισίων, ἠθέλον βαδίσει ἐπίσης ἐκεῖνοι;

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ δούξ· πλὴν δὲν ἐβασίσα κατὰ τῶν Παρισίων.

— Ἐβασίσατε, ἐξοχώτατε, ἀφοῦ εἴσθε ἐντὸς αὐτῶν.

— Ναί, εἶμαι, ἀλλ' ὡς σύμμαχος τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Μοὶ ἐπιτρέπει ὁ ἐξοχώτατος νὰ τῷ εἶπω, ὅτι εἶναι τι πλεόν ἢ σύμμαχος τῶν κυρίων δὲ Γκιζη;

— Καὶ τί εἶμαι;

— Ὁ ἐξοχώτατος εἶναι συνεργὸς αὐτῶν.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἐδηξε τὰ χεῖλη του.

— Καὶ λέγετε, ὅτι ἐνετείλαντο ὑμῖν νὰ μοι ἀναγγεῖλητε τὴν ἔλευσίν των;

— Ναί, Ὑψηλότατε, μοὶ περιεποίησαν κ' ἑνὴν τὴν τιμὴν.

— Ἀλλὰ δὲν ἀνεκοίνωσαν ὑμῖν τὸ αἷτιον τῆς ἐπιστροφῆς των;

— Μοὶ ἀνεκοίνωσαν τὰ πάντα, ἐξοχώτατε, γινώσκοντές με ἄνδρα τῆς ὑμετέρας ἐμπιστοσύνης· μοὶ ἀνεκοίνωσαν τὰ αἷτια καὶ τὰ σχέδιά των.

— Ἐχουσι, λοιπόν, σχέδια; Τίνα;

— Πάντοτε τὰ αὐτά.

— Καὶ θεωροῦσιν αὐτὰ πραγματοποιήσιμα;

— Θεωροῦσιν αὐτὰ ἀσφαλῆ.

— Καὶ σκοποῦσι πάντοτε;

Ὁ δούξ δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν του, φοβηθεὶς νὰ προσφέρῃ τὰς λέξεις, αἷτινες, φυσικῶ τῷ λόγῳ, εἶδει νὰ ἐπακολουθήσωσιν.

Ὁ Μονσώρ συνεπλήρωσε τὴν φράσιν τοῦ δούξος.

— Σκοποῦσι ν' ἀναγορεύσωσιν ὑμᾶς βασιλέα τῆς Γαλλίας, ἐξοχώτατε, ναί.

Ὁ δούξ ἠσθάνθη ἐπὶ τῶν παρειῶν του ἐρύθημα χαρᾶς.

— Ἀλλὰ, ἠρώτησεν, ἡ στιγμή εἶναι κκτ' ἀλληλος;

— Ἡ ὑμετέρα σύνεσις θέλει ἀποφασίσει.

— Ἡ σύνεσις μου;

— Ναί· ἰδοὺ τὰ ὀρατὰ καὶ ἀναμφισβήτητα γεγονότα.

— Ἄς ἴδωμεν.

— Ἡ ἐκλογή τοῦ βασιλέως ὡς ἀρχηγοῦ τῆς Ἐνώσεως ὑπῆρξε κωμωδία, ταχέως ἐκτιμηθεῖσα δεόντως καὶ κριθεῖσα ἅμα ἐκτιμηθεῖσα. Λοιπόν, ἡ ἀντίδρασις ἐξεγείρεται καὶ ὀλόκληρον τὸ κράτος ἐξανίσταται κατὰ τῆς τυραννίας τοῦ βασιλέως καὶ τῶν δημιουργημάτων αὐτοῦ. Τὰ κηρύγματα τῶν ἱεροκηρύκων εἶναι προσκλήσεις εἰς τὰ ὄπλα καὶ αἱ ἐκκλησίαι εἶναι οἱ τόποι, εἰς τοὺς ὁποίους καταρῶνται τοῦ βασιλέως, ἀντὶ νὰ προσεύχωνται εἰς τὸν Θεόν. Ὁ στρατὸς φρίττει ἐξ ἀνυπομονησίας, οἱ πολῖται συνασπίζονται μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἡμέτεροι ἀπόστολοι κομίζουσι ὑπογραφὰς καὶ νέας ἀποδοχὰς τῆς Ἐνώσεως ἐπὶ τέλους ἡ βασιλεία τοῦ Βαλοᾶ ἐγγίζει εἰς τὸ τέλος τῆς. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, οἱ κύριοι δὲ Γκιζη ἔχουσι ἀνάγκην ν' ἀνεύρωσι σπουδαῖον μνηστῆρα,

τοῦ θρόνου καὶ ἡ ἐκλογή των ἔλαχε φυσικώτατα ἐφ' ὑμᾶς. Καὶ τώρα, παραιτήσθε τῶν ὑμετέρων σκοπῶν;

Ὁ δούξ δὲν ἀπεκρίθη.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μονσώρ, τί σκέπτεσθε, ἐξοχώτατε;

— Διάβαλε! ἀπεκρίθη ὁ πρίγκηψ, σκέπτομαι.

— Ὁ ἐξοχώτατος ἤξεύρει ὅτι δύναται νὰ ἐξηγηθῆ πρός με ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ.

— Σκέπτομαι, εἶπεν ὁ δούξ, ὅτι ὁ ἀδελφός μου δὲν ἔχει τέκνα, ὅτι, μετ' αὐτόν, ἐγὼ καλοῦμαι εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου διαδοχὴν καὶ ὅτι ἐκεῖνος εἶναι ἀσθενοῦς ὑγιείας· διατί, λοιπόν, ν' ἀναμιχθῶ με ὅλους αὐτούς, διατί νὰ ἐκθέσω τὸ ὄνομά μου, τὴν ἀξιοπρέπειάν μου, τὴν φιλοστοργίαν μου ὡς ἀδελφοῦ εἰς ἀνωφελῆ πάλην, διατί, ἐπὶ τέλους, νὰ πειραθῶ νὰ λάβω μετὰ κινδύνου, ὅ,τι θέλει περιέλθει εἰς ἐμὲ ἀκινδύνως;

— Ἐν τούτῳ ἀκριβῶς ἔγκριται ἡ πλάνη τῆς ὑμετέρας Ὑψηλότητος, εἶπεν ὁ Μονσώρ· ὁ θρόνος τοῦ ὑμετέρου ἀδελφοῦ δὲν θέλει περιέλθει εἰς ὑμᾶς, ἐκτὸς ἐὰν λάβητε αὐτόν. Οἱ κύριοι δὲ Γκιζη δὲν δύνανται νὰ γίνωσιν αὐτοὶ βασιλεῖς, ἀλλὰ δὲν θέλουσιν ἀφήσει νὰ βασιλεύσῃ εἰμὴ βασιλεὺς τῆς ἀρεσκείας των, τοιοῦτον δὲ θεωροῦσι τὴν ὑμετέραν Ὑψηλότητα· ἐὰν ὅμως ὑμεῖς ἀρνηθῆτε, σὰς βεβαιῶ ὅτι θέλουσιν ἀναζητήσῃ ἕτερον.

— Καὶ τίνα; ἀνεφώνησεν ὁ δούξ, συνοφρυθεὶς· τίς θέλει τολμήσει ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ μεγάλου Καρόλου;

— Εἰς Βουρβόνος ἀνθ' ἐνὸς Βαλοᾶ· ἰδοὺ τὸ ὄλον· ἀπόγονος τοῦ ἀγίου Λουδοβίκου ἀντὶ ἀπογόνου τοῦ ἀγίου Λουδοβίκου.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας; ἀνέκραξεν ὁ Φραγκίσκος.

— Διατί ὄχι; εἶναι νέος καὶ ἀνδρεῖος· εἶναι μὲν ἀληθῶς ἄτεκνος, πλὴν εἶναι πιθανόν, ὅτι δύναται ν' ἀποκτήσῃ τέκνα.

— Εἶναι Ουγονότος.

— Αὐτός! μήπως δὲν ἀπηνῆθη τὸ θρήσκευμά του τὴν νύκτα τοῦ ἀγίου Βαρθολομαίου;

— Ναί, ἀλλ' ὕστερον ἐξώμωσεν.

— Αἱ! ἐξοχώτατε, ὅ,τι ἐπραξεν ὑπὲρ τῆς ζωῆς του θά το πράξει ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ θρόνου.

— Νομίζουσι, λοιπόν, ὅτι θέλω παραιτηθῆ τῶν δικαιωμάτων μου, χωρὶς νὰ ὑπερασπίσω αὐτὰ;

— Νομίζω, ὅτι προεῖδον καὶ ταύτην τὴν περίπτωσιν.

— Θὰ πολεμήσω αὐτοὺς κρατερῶς.

— Αἱ! εἶναι ἄνδρες ἐμπειροπόλεμοι.

— Θὰ τεθῶ ἐπὶ κεραλῆς τῆς Ἐνώσεως.

— Αὐτοὶ εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς.

— Θὰ ἐνωθῶ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Ὁ ἀδελφός σας θὰ εἶναι νεκρός.

— Θὰ καλέσω εἰς βοήθειάν μου τοὺς βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης.

— Οἱ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης κινουσιν εὐχαρίστως πόλεμον κατὰ βασιλέων, ἀλλὰ θὰ ἐξετάσωσιν ἐπισταμένως τὰ πράγματα πρὶν ἢ κινήθωσι καθ' ἐνὸς λαοῦ.

— Πῶς καθ' ἐνὸς λαοῦ;

— Ἀναμφιβόλως, οἱ κύριοι δὲ Γκιζη εἶναι εἰς ὅλα ἀποφασισμένοι, θὰ ἰδρῶσωσιν ὁμοσπονδίαν ἢ καὶ δημοκρατίαν.

Ὁ Φραγκίσκος συνήνωσε τὰς χεῖρας μετ' ἀνεκφράστου ἀμηχανίας. Ὁ Μονσώρ ἦτο φοβερὸς μετὰ τὰς ἐτοιμοὺς εἰς ὅλα ἀπαντήσεις του.

— Δημοκρατίαν! ἐψιθύρισεν.

— Ὡ! ναί, ὡς ἐν Ἑλβετία, ἐν Γενούῃ, ἐν Ἐνετία.

— Πλὴν τὸ κόμμα μου δὲν θέλει ἀνεχθῆ νὰ μεταβληθῆ ἡ Γαλλία εἰς δημοκρατίαν.

— Τὸ κόμμα σας; εἶπεν ὁ Μονσώρ. Αἱ! ἐξοχώτατε, ὑπῆρξατε τόσον ἀφιλοκερδῆς καὶ μεγαθύμος, ὥστε σὰς δίδω τὸν λόγον μου, ὅτι τὸ ὑμέτερον κόμμα συνίσταται μόνον ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ καὶ ἐμοῦ.

Ὁ δούξ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἀπαίσιον μειδιάμα.

— Ὡστε εἶμαι δεδεδεσμευμένος, εἶπε.

— Σχεδόν, ἐξοχώτατε.

— Ἀλλὰ τίνα ἔχουσι ἀνάγκην νὰ προστρέχωσιν εἰς ἐμὲ, ἀφοῦ, ὡς λέγετε, εἶμαι γυμνὸς πάσης ἰσχύος;

— Ἀπλῶς δὴ, ἐξοχώτατε, οὐδὲν δύνασθε ἄνευ τῶν κυρίων δὲ Γκιζη, ἐνῶ δύνασθε τὰ πάντα μετ' αὐτῶν.

— Δύναμαι τὰ πάντα μετ' αὐτῶν;

— Ναί, εἶπατε μίαν λέξιν καὶ εἴσθε βασιλεὺς.

Ὁ δούξ ἠγέρθη καὶ περιήλθε τὸν κοιτῶνα, σαλακόνων πᾶν τὸ προστυγχάνον ἦτοι παραπετάσματα, τᾶπητας τῶν τραπέζων, ἐπὶ τέλους δ' ἔστη ἐνώπιον τοῦ Μονσώρ.

— Εἶπες τὴν ἀλήθειαν, κόμη, ὅτι δύο μόνον φίλους ἔχω, σὲ καὶ τὸν Βουσύ.

Ἀπήγγειλε δὲ τὰς λέξεις ταύτας μετὰ μειδιάματος καλοκάγαθίας, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδυνήθη ν' ἀντικαστήσῃ τὴν ἐκ τῆς ὀργῆς ὠχρότητα.

— Ὡστε; εἶπεν ὁ Μονσώρ με σπινθηροβολούντας ἐκ τῆς χαρᾶς ὀφθαλμούς.

— Ὡστε, πιστὲ ὑπῆρέτα, ἀπήνητησεν ὁ δούξ, λάλει, σὲ ἀκούω.

— Τὸ δικτάσσετε, ἐξοχώτατε;

— Ναί.

— Λοιπόν, ἐν δυοὶ λέξεσιν, ἰδοὺ τὸ σχέδιον.

Ὁ δούξ ὠχρίασεν, ἀλλὰ κατέστειλε τὴν ὀργὴν του, ὅπως ἀκούσῃ.

Ὁ κόμης ἐξηκολούθησεν.

— Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, δὲν εἶναι ἡ ἐορτὴ τῆς Μετουσιώσεως, ἐξοχώτατε;

— Ναί.

— Ὁ βασιλεὺς μελετᾷ, διὰ τὴν ἀγίαν ἐκείνην ἡμέραν, μεγάλην λιτανεῖαν εἰς τὰ κυριώτερα μοναστήρια τῶν Παρισίων.

— Ἐχει τοιαύτην συνήθειαν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

— Τότε, ὡς ἡ ὑμετέρα Ὑψηλότης ἐνθυμεῖται, ὁ βασιλεὺς εἶναι ἄνευ σωματοφυλάκων ἢ μᾶλλον οἱ σωματοφύλακες μένουσιν ἐκτὸς τῆς θύρας.

Ὁ βασιλεὺς ἵσταται ἐνώπιον παντὸς βωμοῦ, γονυπετεῖ καὶ λέγει πέντε πάτερ ἡμῶν καὶ πέντε

χαίρε Μαρία, συνοδευόμενα ὑπὸ ἑπτὰ ψαλμῶν τῆς Μετανοίας.

— Τὸ ἤξεύρω.

— Θὰ ὑπάγει καὶ εἰς τὴν Μονὴν τῆς ἁγίας Γενοβέρας.

— Ἀναμφιβόλως.

— Ἐπειδὴ ὅμως τυχαῖον γεγονός θὰ συμβῆ πρὸ τῆς Μονῆς...

— Τυχαῖον γεγονός;

— Ναί, μία ὑπόνομος θέλει βυθισθῆ τὴν νύκτα.

— Λοιπὸν;

— Ὁ βωμὸς θὰ εἶναι εἰς τὴν αὐλὴν καὶ οὐχὶ ὑπὸ τὸ περιστύλιον. Ὁ βασιλεὺς, λοιπὸν, θέλει εἰσελθεῖ μετὰ τεσσάρων ἢ πέντε προσώπων, μεθ' ὧν θὰ κλεισθῶσιν αἱ θύραι.

— Καὶ τότε;

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μονσορώ, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης γινώσκει τοὺς Μοναχοὺς, οἵτινες θέλουσιν ὑποδεχθῆ τὸν βασιλέα.

— Θὰ εἶναι οἱ αὐτοί.

— Οἵτινες ἦσαν παρόντες, ὅτε ἐχρίσθη ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης.

— Καὶ θὰ τολμήσωσι νὰ ἐπιβάλωσι χεῖρα κατὰ τοῦ ὑπὸ τοῦ κυρίου κεχρισμένου;

— Μόνον ὅπως κείρωσιν αὐτόν.

— Θὰ τολμήσωσι νὰ τοπάζωσιν! ἀνέκραξεν ὁ δούξ με τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολούντας ἐκ τῆς ἀπληστίας: θὰ τολμήσωσι νὰ ἐγγίσωσι τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως.

— ὦ! δὲν θὰ εἶναι τότε πλεόν βασιλεὺς.

— Πῶς;

— Δὲν ἠκούσατε νὰ γίνεται λόγος περὶ τινος μοναχοῦ, ἐνὸς ἁγίου ἀνδρός, ὅστις κηρύττει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐπιφυλαττόμενος νὰ κάμῃ θαύματα;

— Περὶ τοῦ ἀδελφοῦ Γορανφλότου;

— Ἀκριβῶς.

— Ἐκεῖνου, ὅστις ἤθελε νὰ κηρύξῃ τὰ δόγματα τῆς Ἐνώσεως μετὰ τὸ πυροβόλον ἐπ' ὧμου;

— Περὶ αὐτοῦ. Λοιπὸν, θὰ ὀδηγήσωσι τὸν βασιλέα εἰς τὸ κελίον αὐτοῦ, ὅστις ἀναλαμβάνει νὰ τον ὑποχρέωσιν νὰ υπογράψῃ τὴν παραίτησίν του: ἀφοῦ δὲ παραιτηθῆ, ἡ δέσποινα δὲ Μονπασιὲ θέλει εἰσελθεῖ, φέρουσα τὴν ψαλίδα, ἣτις ἠγοράσθη ἤδη καὶ τὴν ὁποῖαν ἡ δέσποινα δὲ Μονπασιὲ φέρει ἠρτημένην εἰς τὸ πλευρόν της.

Ὁ Φραγκίσκος ἔμεινεν ἄφωνος: οἱ ἀπατηλοὶ ὀφθαλμοὶ του εἶχον διασταλθῆ, ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐνεδρευούσης κατὰ τοῦ θύματός της γαλιῆς.

— Ἐννοεῖτε τὰ λοιπὰ, ἐξοχώτατε, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης. Θέλει ἀναγγελεθῆ πρὸς τὸν λαόν, ὅτι ὁ βασιλεὺς, μετανοήσας διὰ τὰ ἁμαρτήματά του, ἐξέφρασε τὴν εὐχὴν νὰ μὴ ἐξέλθῃ πλέον τῆς Μονῆς. Ἐὰν δὲ τινες ἤθελον ἀμφιβάλλει περὶ τῆς γνησιότητος τῆς ἀποφάσεως τοῦ βασιλέως, ὁ κύριος δούξ δὲ Γκιζης ἀρχει τοῦ στρατοῦ, ὁ κύριος καρδινάλιος τῆς ἐκκλησίας καὶ ὁ κύριος δὲ Μαγιὲν τῆς μέσης τάξεως

τῶν πολιτῶν: διὰ τῶν τριῶν τούτων δυνάμεων, ὁ λαὸς θέλει ἀναγκασθῆ νὰ πεισθῆ.

— Ἀλλὰ θέλουσι μοῦ κατηγορήσει βίαν, ἀπεκρίθη ὁ δούξ μετὰ μικρόν.

— Δὲν εἴσθε ὑποχρεωμένοι νὰ παρευρεθῆτε.

— Θέλω θεωρηθῆ ὡς ἀρπαξ.

— Ὁ ἐξοχώτατος λησμονεῖ τὴν παραιτήσιν.

— Ὁ βασιλεὺς θέλει ἀρνηθῆ.

— Φαίνεται, ὅτι ὁ Γορανφλότος εἶναι οὐ μόνον ἱκανώτατος, ἀλλὰ καὶ ρωμαλεώτατος ἀνὴρ.

— Τὸ σχέδιον, λοιπὸν, ἀπεφασίσθη;

— Καθ' ὀλοκληρίαν.

— Καὶ δὲν φοβοῦνται μὴ τὸ καταδώσω;

— Ὅχι, ἐξοχώτατε, διότι ὑπάρχει καὶ ἕτερον οὐχ ἥττον ἀσφαλὲς σχέδιον καθ' ὧμων, ἐν περιπτώσει προδοσίας.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Φραγκίσκος.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐν γνώσει αὐτοῦ, διότι γινώσκουσιν, ὅτι εἶμαι φίλος σας καὶ δὲν μοί το ἐνεπιστεύθησαν. Μόνον τὴν ὑπαρξίν του γνωρίζω.

— Τότε, παραδίδομαι: τί δέον νὰ πράξω;

— Νὰ ἐγκρίνητε.

— Λοιπὸν, ἐγκρίνω.

— Ναί: δὲν ἀρκεῖ ὅμως νὰ ἐγκρίνητε διὰ τοῦ λόγου.

— Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ;

— Ἐγγράφως.

— Εἶναι τρέλλα νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι θέλω συγκατατεθῆ εἰς τοῦτο.

— Καὶ διατί;

— Ἐὰν ἡ συνωμοσία ἀποτύχῃ;

— Ἀκριβῶς: διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς ἀποτυχίας ἀπαιτεῖται ἡ ὑμετέρα ὑπογραφή.

— Θέλουσι, λοιπὸν, νὰ μεταχειρισθῶσιν ὡς ὀχύρωμα τὸ ὄνομά μου;

— Οὐχὶ ἄλλως.

— Τότε μυριάκις ἀποποιούμαι.

— Δὲν δύνασθε πλέον.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀποποιηθῶ;

— Ὅχι.

— Εἴσθε τρελλός;

— Ἡ ἀποποίησης ἐξισοῦται πρὸν τὴν προδοσίαν.

— Κατὰ τί;

— Διότι ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ σιωπήσω, ἐνῶ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης με διέταξε νὰ λαλήσω.

— Λοπὸν, ἔστω: οἱ κύριοι ἐκεῖνοι ἂς ἐκλάβωσι τὸ πρᾶγμα ὡς θέλουσι: τουλάχιστον θὰ ἐκλέξω τὸν κίνδυνόν μου.

— Ἐξοχώτατε, προσέξτε μὴπως ἡ ἐκλογή σας ἀποβῆ κακὴ.

— Θὰ κινδυνεύσω, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος: ὀλίγον συγκεκινημένος, ἀλλὰ προσπαθῶν νὰ διατηρήσῃ τὴν σταθερότητα του.

— Ἐν τῷ ὑμετέρῳ συμφέροντι ἐξοχώτατε εἶπεν ὁ κόμης, δὲν σας δίδω τοιαύτην συμβουλήν.

— Πλὴν, ὑπογράφων, ἐκτίθημι εἰς κίνδυνον.

— Ἀρνούμενος δὲ νὰ υπογράψῃτε, πράτετέ τι χεῖρον, δολοφονεῖσθε.

Ὁ Φραγκίσκος ἐφρικίασε.

— Θὰ ἐτόλμων; εἶπε.

— Θὰ τολμήσωσι τὰ πάντα, ἐξοχώτατε. Οἱ συνωμῶται ἔχουσιν ἤδη ἐκτεθῆ, ἐπομένως δέον νὰ ἐπιτύχωσιν ὅπως δῆποτε. Ὁ δούξ κατελήφθη ὑπ' εὐνοήτου ἀναποφασιστικότητος.

— Θὰ ὑπογράψω, εἶπε.

— Πότε;

— Αὐρion.

— Ὅχι αὐρion, ἐξοχώτατε: ἐὰν θὰ ὑπογράψῃτε, ὀφείλετε νὰ το πράξῃτε παραχρῆμα.

— Ἀλλ' οἱ κύριοι δὲ Γκιζη ὀφείλουσι νὰ συνταξῶσι τὸ ἔγγραφο τῶν ὑποχρεώσεων, τὰς ὁποίας ἀναλαμβάνω πρὸς αὐτούς.

— Εἶναι ἔτοιμον, ἐξοχώτατε, τὸ ἔχω μαζὺ μου.

— Ὁ Μονσορώ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου τοῦ ἔγγραφου, δηλοῦν τὴν συναίνεσιν τοῦ πρίγκηπος εἰς τὸ προεκτεθὲν σχέδιον.

Ὁ δούξ ἀνέγνωσεν αὐτό, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους: καθ' ὅσον δ' ἀνεγίνωσκεν αὐτό, ὁ Μονσορώ ἐβλεπεν αὐτὸν ὡχρῶντα: ὅτε δ' ἐπέρανε τὴν ἀνάγνωσιν, αἱ κνημαὶ του ἐλυγίσθησαν, ὡστε ἐκάθησεν ἡ μᾶλλον ἔπεσε πρὸ τῆς τραπέζης.

— Λαβετε, ἐξοχώτατε, εἶπεν αὐτῷ ὁ Μονσορώ, προτεινῶν τὴν γραφίδα.

— Πρέπει, λοιπὸν, νὰ ὑπογράψω; εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, στηριζας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός του.

— Ἐὰν τὸ θέλητε, οὐδεὶς ἐξαναγκάζει ὑμᾶς.

— Ἀλλὰ βεβαίως μ' ἐξαναγκάζουσιν ἀφοῦ με ἀπειλεῖτε διὰ δολοφονίας.

— Δὲν σας ἀπειλῶ, ἐξοχώτατε, Θεὸς φυλάξοι, σας εἰδοποιῶ μόνον: ὑπάρχει μεγάλη διαφορά.

— Δότε μοι, εἶπεν ὁ δούξ.

Ἐπιβλῶν δὲ καθ' ἑαυτοῦ βίαν ἔλαβεν ἡ μᾶλλον ἤρπασε ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Μονσορώ τὴν γραφίδα καὶ ὑπέγραψεν.

Ὁ Μονσορώ παρηκολούθει τὰς κινήσεις του με βλέμμα σπινθηροβολοῦν ἐξ ἐλπίδος καὶ μίσους: ὅτε δ' εἶδεν αὐτὸν θέτοντα τὴν γραφίδα ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῆ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν του ἐφάνετο διαστελλομένη, καθ' ὅσον ὁ δούξ ἐχάρατε τ' ἀποτελοῦντα τ' ὄνομά του ἀλφραβητικὰ ψηφία.

— Ἄ! εἶπεν, ἀφοῦ ὁ δούξ ἔγραψε τὴν ὑπογραφήν του.

Λαβὼν δὲ τὸ ἔγγραφο μετὰ κινήματος οὐχ ἥττον βιαίου τοῦ κινήματος τοῦ δούκους, λαμβάνοντος τὴν γραφίδα, ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον του, μεταξὺ τοῦ χιτῶνος καὶ τοῦ ἐσωκαρδίου του, ἐκόμβωσε τὸν ἐπενδύτην του καὶ διεσταύρωσε τὸν μανδύαν του.

Ὁ δούξ παρεθῆρε αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, μὴ ἐννοῶν τὴν ἔκφρασιν τοῦ ὡχροῦ ἐκεῖνου προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζεν ἀστραπὴ ἀγρίας χαρᾶς.

— Καὶ τώρα, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἐστὲ συνετός.

— Τί ἐννοεῖτε; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

— Ναί, μὴ διατρέχετε πλέον, τὴν νύ-

κατὰ τὰς ὁδοὺς μετὰ τοῦ Αὐριλίου, ὡς ἐπράξατε πρὸ ὀλίγου.

— Δῆλα δὴ ;

— Δῆλα δὴ ἀπόψε, ἐξοχώτατε, κατεδιώξατε, διὰ τοῦ ἔρωτος ὑμῶν, μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγός της λατρεύει καὶ τῆς ὁποίας εἶναι ζηλότυπος μέχρι τοῦ σημείου νά . . . μὰ τὴν πίστιν μου, ναί· νὰ φονεύσῃ πάντα, ὅστις ἤθελε πλησιάσει αὐτὴν ἀνευ τῆς ἀδείας του.

— Μήπως, κατὰ τύχην, ἐννοεῖτε ὑμᾶς καὶ τὴν σύζυγόν σας ;

— Ναί, ἐξοχώτατε· ἀφοῦ τόσον ἀκριβῶς ἐμαντεύσατε, δὲν θὰ προσπαθῆσω ν' ἀρνηθῶ. Ἐνυμφεύθη τὴν Ἀρτέμιδα δὲ Μεριδόρ, ἀνήκει εἰς ἐμὲ καὶ οὐδεὶς θέλει γίνεαι κάτοχος αὐτῆς, τοῦλάχιστον ἐμοῦ ζῶντος, οὐδὲ πρίγκηψ ἂν ἦναι. Καὶ ἰδοῦ, ὅπως εἴσθε βέβηκος, ἐξοχώτατε, ὀμνύω εἰς τὸ ὄνομά μου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου τούτου.

Ἔθεσε δὲ τὴν λεπίδα τοῦ ἐγχειριδίου του σχεδὸν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ πρίγκηπος, ὅστις ὠπισθοδρόμησε.

— Κύριε, μὲ ἀπειλεῖτε, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ὡρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Ὅχι, πρίγκηψ μου, μόνον σας εἰδοποιῶ, ὡς πρὸ ὀλίγου.

— Καὶ περὶ τίνος μ' εἰδοποιεῖτε ;

— Ὅτι οὐδεὶς θέλει γίνεαι κάτοχος τῆς συζύγου μου.

— Καὶ ἐγώ, κύριε ἀνότητε, ἀνέκραξεν ὁ δούξ ἐκτὸς ἐκυτοῦ. σας ἀποκρίνομαι, ὅτι μὲ εἰδοποιεῖτε πολὺ ἀργὰ καὶ ὅτι ἐγένετό τις ἤδη κάτοχος αὐτῆς.

Ὁ Μονσορῶ ἐξέπεμψε φοβεράν κραυγὴν καὶ ἐβύθησεν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας εἰς τὴν κόμην του.

— Ὅχι ὑμεῖς, ὑπετραύλισεν, ὄχι ὑμεῖς, ἐξοχώτατε ;

Ἡ ὠπλισμένη δὲ χεὶρ τοῦ μικροῦ ἂν ἐκινεῖτο πρὸς τὰ ἐμπρός, ἠδύνατο νὰ διατρπηθῇ τὸ στήθος τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ Φραγκίσκος ὠπισθοχώρησεν.

— Εἴσθε παράφρων, κόμη, εἶπεν, ἐτοιμασθεὶς νὰ κρούσῃ τὸν κωδωνίσκον.

— Ὅχι, βλέπω καὶ ἀκούω σαφῶς· εἶπετε, ὅτι ἐγένετό τις κάτοχος τῆς συζύγου μου· τὸ εἶπετε.

— Καὶ το ἐπαναλαμβάνω.

— Εἶπατε τὸ ὄνομά του καὶ ἀποδείξατε τὸ γεγονός.

— Τίς ἐνήδρευεν ἀπόψε εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἀπὸ τῆς θύρας σας καὶ μὲ τὸ μουσκέτον εἰς τὴν χεῖρα ;

— Ἐγώ.

— Λοιπόν, κόμη, ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ . . .

— Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ . . .

— Εἰς ἀνὴρ ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν σας ἢ μᾶλλον εἰς τὸν θάλαμον τῆς συζύγου σας.

— Τὸν εἶδετε εἰσερχόμενον ;

— Τὸν εἶδον ἐξερχόμενον.

— Διὰ τῆς θύρας ;

— Διὰ τοῦ παραθύρου.

— Καὶ τον ἀνεγνωρίσατε ;

— Ναί, εἶπεν ὁ δούξ.

— Τὸ ὄνομά του, ἐξοχώτατε, τὸ ὄνομά του, ἄλλως δὲν ἐγγυῶμαι διὰ τίποτε.

Ὁ δούξ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτω-

πόν του καὶ μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Κύριε κόμη, εἶπε, μὰ τὴν πίστιν μου ὡς βασιλικὸς πρίγκηψ, πρὸ τῆς παρελευσεως ὀκτῶ ἡμερῶν, θέλω καταστήσει ὑμῖν γνωστὸν τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις ἐγένετο κάτοχος τῆς συζύγου σας.

— Τὸ ὀμνύετε ; ἀνέκραξεν ὁ Μονσορῶ.

— Τὸ ὀμνύω.

— Λοιπόν, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ κόμης, τύπτων τὸ στήθος του ἐπὶ τοῦ μέρους, ὅπου ὑπῆρχε τὸ ἔγγραφο . . . ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, ἄλλως ἐννοεῖτε ; . . .

— Ἐπανέλθετε μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας· τούτο μόνον δύναμαι νὰ εἶπω ὑμῖν.

— Προτιμότερον τούτο, εἶπεν ὁ Μονσορῶ. Ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, θέλω ἀνακτῆσει πάσας τὰς δυνάμεις μου, τῶν ὁποίων ἔχει, ἀνάγκην ὁ βουλούμενος νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἐξῆλθε δὲ τοῦ κοιτῶνος, ποιησάμενος πρὸς τὸν δοῦκα νεῦμα ἀποχαιρετισμοῦ, τὸ ὁποῖον εὐχερῶς ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς νεῦμα ἀπειλητικόν.

ΟΖ'

Περίπατος εἰς τὴν ὁδὸν Τουρνέλ.

Ἐνῶ τὰ προϊστορηθέντα γεγονότα συνέβαινον, οἱ Ἀνδεγαυοὶ εὐπατρίδαι εἶχον ἐπιστρέψει εἰς τοὺς Παρισίους.

Δὲν ἤθελεν εἰναί τις πιστευτός, ἐάν ἔλεγε, ὅτι ἐπέστρεφον ἀνύποπτοι, διότι ἐγίνωσκον καλῶς τὸν βασιλέα, τὸν ἀδελφόν του καὶ τὴν μητέρα αὐτῶν, ὥστε δὲν ἤλπίζον, ὅτι ἐμελλον νὰ ἐπακολουθήσωσιν οἰκογενειακαὶ περιπτώσεις.

Ἀνεπόλουν διαρκῶς τὸν ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ βασιλέως γενομένον κατ' αὐτῶν διωγμὸν καὶ δὲν ἐπέβησαν, ὅτι ἤθελον γίνεαι δεκτοὶ μὲ τὰς τιμὰς τῶν νικητῶν.

Ἐπέστρεφον, λοιπόν, δειλῶς καὶ εἰσέδιδον εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ὠπλισμένοι μέχρις ὀδόντων, ἔτοιμοι νὰ πυροβολήσωσιν ἀνὰ πᾶν ὑποπτον κίνημα καὶ πεντηκοντάκις ἐξιφούλκισαν, μέχρις οὐ ἀφίχθῶσιν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού, κατὰ τῶν πολιτῶν, οἵτινες οὐδὲν εἶχον ἕτερον πράξει ἢ ὅτι παρετήρησαν αὐτοὺς διερχομένους.

Ὁ Ἀντραγκέ, πρὸ πάντων, ἀπέδιδε πάντα τὰ δυστυχήματά του εἰς τοὺς εὐνοουμένους τοῦ βασιλέως, ἐπιφυλαττόμενος νὰ εἴπῃ αὐτοῖς, ἐν καταλλήλῳ εὐκαιρίᾳ, δύο σαφεῖς λόγους.

Ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιόν του πρὸς τὸν Ριβεϊράκ, ἄνδρα συνετόν, ὅστις ἀπεκρίθη αὐτῷ ὅτι, πρὶν ἢ λάβωσι τοιαύτην εὐχαρίστησιν, ὄφειλον νὰ ἐξασφαλίσωσιν ἑαυτοῖς τὰ ὄρια τοῦ βασιλείου.

— Θὰ τα διορθώσωμεν, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ.

Ὁ δούξ ὑπεδέξατο αὐτοὺς εὐμενῶς, διότι ἦσαν ἀνθρωποὶ του, ὡς οἱ Μωζιρόν, Κουέλος, Σχομβέργ καὶ Ἐπερνῶν ἦσαν ἀνθρωποὶ τοῦ βασιλέως.

Ἦρξαν δὲ λέγων αὐτοῖς :

— Κύριοι, σκέπτονται νὰ σας φονεύσωσιν ὀλίγον, ὡς φαίνεται. Ὁ ἀνεμος πνέει εἰς τοῦτο τὸ εἶδος τῶν ὑποδοχῶν· προφυλάχθητε.

— Προφυλαττόμεθα, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ Ἀντραγκέ· δὲν ἀρμόζει ὅμως νὰ μεταβῶμεν νὰ προσφέρωμεν τῷ βασιλεὶ τὰ ταπεινὰ σεβάσματα ἡμῶν ; Ἐὰν κρυπτόμεθα, τοῦτο δὲν τιμᾷ τὴν Ἀνδεγαυίαν. Τί φρονεῖτε ;

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ δούξ· ὑπάγετε, ἐὰν δὲ θέλητε, θὰ συνοδεύσω ὑμᾶς.

Οἱ τρεῖς νέοι συνεννοήθησαν διὰ τοῦ βλέμματος, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Βουσύ, ὅστις ἐνηγκαλίσθη τοὺς φίλους του.

— Αἱ, εἶπε, ἐβραδύνατε πολὺ ! Ἀλλὰ τί ἀκούω ; Ἡ Αὐτοῦ Ἰψηλότης προτίθεται νὰ πορευθῇ, ὅπως φονευθῇ εἰς τὸ Λούβρον, ὡς ὁ Καῖσαρ εἰς τὴν Γερουσίαν. Σκέφθητε, ὅτι ἕκαστος τῶν κυρίων εὐνοουμένων εὐχαρίστως θ' ἀπεκόμιζε τεμάχιον τοῦ ἐξοχωτάτου ὑπὸ τὸν μανδύαν του.

— Πλήν, ἀγαπητὲ φίλε, θέλομεν νὰ προστριβῶμεν ὀλίγον πρὸς ἐκείνους τοὺς κυρίους.

Ὁ Βουσύ ἐγέλασεν.

— Αἱ ! αἱ ! θὰ ἴδωμεν, θὰ ἴδωμεν.

Ὁδοῦξ ἠτένισεν αὐτὸν προσεκτικώτατα.

— Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ Λούβρον, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἀλλ' ἡμεῖς μόνοι. Ὁ ἐξοχωτάτος θέλει μείνει εἰς τὸν κῆπὸν του νὰ κόπῃ κεφαλὰς μηκώνων.

Ὁ Φραγκίσκος προσποικίθη, ὅτι ἐγέλασε λίαν φαιδρῶς. Ἐνδομύχως ἔχαιρεν, ὅτι ἀπηλλάττετο τῆς ἀγγαρείας.

Οἱ Ἀνδεγαυοὶ ἐστολισθήσαν πολυτελῶς.

Ἦσαν μεγάλοι ἄρχοντες, οἵτινες κατηνάλισκον, εἰς μέταξαν, βελουδοῦν καὶ κεντήματα, τὰ εἰσοδήματα τῶν πατρικῶν γαιῶν των.

Ὁ Ἑρρίκος Γ' δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ αὐτοὺς, ὥστε ματαίως παρέμεινον εἰς τὸν διάδρομον.

Τὴν ἀγγελίαν ταύτην ἐκόμισαν οἱ κύριοι Κουέλος, Μωριζόν, Σχομβέργ καὶ Ἐπερνῶν, χαριστῶντες ἀβροφρονέστατα, καὶ ἐκφράζοντες τὴν μεγίστην λύπην των.

— Α ! κύριοι, εἶπεν ὁ Ἀντραγκέ, διότι ὁ Βουσύ δὲν ἤθελε νὰ ἐπιδειχθῇ, ἢ εἰδήσις εἶναι λυπηρὰ, ἀλλὰ, διερχομένη διὰ τοῦ στόματος ὑμῶν, ἀποβάλλει μέγα μέρος τῆς πικρίας τῆς.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, εἴσθε τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς χάριτος καὶ τῆς εὐπρεπειας. Ἐυαρεστεῖσθε νὰ μεταμορφώσωμεν τὴν ἀποτυχούσαν παρουσίαν εἰς μικρὸν περίπατον ;

— ὦ ! κύριοι, ἐμέλλομεν νὰ προτείνωμεν ὑμῖν τοῦτο, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Ἀντραγκέ, τὸν ὅποιον ὁ Βουσύ ὤθησε διὰ τῆς χειρὸς, εἰπὼν αὐτῷ :

— Σιώπησον καὶ ἄφες αὐτοὺς νὰ πράξωσιν ὡς θέλουσι.

— Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν, εἶπεν ὁ Κουέλος.

— Γνωρίζω ἐξάριστον μέρος πρὸς τὴν Βασίλειον, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Κύριοι, σας ἀκολουθοῦμεν, εἶπεν ὁ Ριβεϊράκ· προπορεύθητε.

Τῷ ὄντι, οἱ τέσσαρες φίλοι τοῦ βασιλέως ἐξῆλθον τοῦ Λούβρου, παρακολουθούμενοι ὑπὸ τῶν τεσσάρων Ἀνδεγαυῶν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸν ἀρχαῖον περίβολον τῶν

Τουρνέλ, τότε Ἀγορὰν Ἴππων, εἶδος ὀμαλῆς πλατείας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν πεφυτευμένα μικρὰ τινα δένδρα καὶ ἐσχημάτιζε διάφορα προχώματα, ὅπως μὴ φεύγωσιν οἱ Ἴπποι ἢ ὅπως προσδένωνται ἀπ' αὐτῶν.

Καθ' ὁδόν, οἱ ὀκτώ εὐπατρίδιαι εἶχον λάβει ἀλλήλων τοὺς βραχίονας καὶ συνδιελέγοντο περὶ φαιδῶν ἀντικειμένων, πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῶν πολιτῶν, οἵτινες ἔλεγον, ὅτι οἱ Ἀνδεγαυοὶ ἐσυνθηκολόγησαν μετὰ τῶν χοίρων τοῦ Ἡρώδου.

Ἔπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ» ΤΟΥ ΟΦΜΑΝ

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΑ'

Ὁ Ἀντώνιος ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης ἀνεξαλείπτους ἐντυπώσεις. Ἡ ἐπιούσα ἡμέρα τῷ ἐφάνη ἀτελείωτος. Εἶχε μάθει παρὰ τῆς Μαργαρίτας ὅτι ἡ Δόγισσα ἦτο βεβυθισμένη εἰς ζοφερὰν μελαγχολίαν, πληροφορηθεῖσα δὲ τὸ στρατήγημα, ὅπερ ἐπενόησε διὰ νὰ τὴν ἴδῃ, διὰ νὰ μείνῃ ἐπ' ὀλίγον πλησίον τῆς, τὸν παρεκάλει νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὴν ἀφροσύνην ταύτην καὶ νὰ καταλίπῃ τὴν Βενετίαν διὰ παντός. Ἀλλὰ πᾶν ἄλλο ἐσκέπτετο βεβαίως ὁ Ἀντώνιος. Νὰ ἴδῃ διὰ παντός τρόπον τὴν Ἀνουντσιάταν, νὰ τῇ ἀμιλήσῃ, νὰ τῇ ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του καὶ νὰ ἀποθάνῃ εἰς τοὺς πόδας τῆς, τοῦτο ἐσκέπτετο, τοῦτο ἤθελε νὰ ἐπιδιώξῃ, μὴ λαμβάνων οὔτε τοὺς κινδύνους οὔτε τὰς συνεπείας ὑπ' ὄψιν. Καὶ ὑπὸ τῶν ἰδεῶν τούτων βασανιζόμενος, ἐγκατέλιπε τὴν κατοικίαν του καὶ διωλίσθησθε περὶ τὸ ἐσπέρας λαθραίως ἐντὸς τοῦ δουκικοῦ μεγάρου. Ἀλλ' ἐνῶ ἀνέβαινε τὰς βαθμίδας τῆς μεγάλης κλίμακος, αἰφνιδίᾳ λάμπει ἤστραψεν ἀπροσδοκίτως πρὸ τῶν ὀμμάτων του καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ φύγῃ ἢ νὰ κρυβῇ, εἶδε προβαίνοντα τὸν Πατρίκιον Μαρίνον Βοδοέρην, περικυκλωμένον ἀπὸ πληθὺν ὑπηρετῶν φερόντων κηρίνας λαμπάδας.

Ὁ Βοδοέρης παρετήρησε τὸν Ἀντώνιον καὶ τῷ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Οὗτος νομίζων ὅτι ἀνεκαλύφθη ἢ ὑπενοήθη ὁ σκοπὸς τῆς ἐκεῖ παρουσίας του, μόλις ἀναπνέων καὶ τεταραγμένος ἠκολούθησε μηχανικῶς τὸν γερούσιαστήν. Ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς του ὑπῆρξεν ἀπεριόριστος, ὅταν εἶδεν, ὅτε ἐφθασάν εἰς ἀπομεμακρυσμένην τινα αἴθουσαν, τὸν Βοδοέρην περιπτυσσόμενον αὐτόν, εὐχαριστοῦντα διὰ τὴν ἀκριβείαν ἣν ἔδειξε καὶ περιστῶντα πρὸς αὐτὸν τοὺς κινδύνους τῆς θέσεως ἣν ἀνέλαβε νὰ φυλάξῃ τὴν νύκτα ταύτην.

Ὁ Ἀντώνιος ἐνόμιζεν ὅτι ὄνειρεῦται. Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμῃ συνέλθῃ ἢ δυνηθῇ νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσιν τινὰ, οἱ λόγοι τοῦ Βοδοέρη τῷ ἀπεκαλύψαν τὸ μυστήριον εὐρείας συνομοσίας, ἧς ἀρχηγὸς ἦτο αὐτὸς ὁ Δόγης καὶ ἧτις ἐμελλε νὰ ἐκραγῇ τὴν ἰδίαν νύκτα, ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, συμφώ-

νας πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Φαλιέρου παρασκευασθέντα σχέδια, σκοπὸς δὲ ἡ καταστροφὴ τῆς ἐνετικῆς ἀριστοκρατίας, μετὰ τὴν ἐξολόθρευσιν τῆς ὁποίας ὁ Δόγης θὰ ἠλλάσσει τὸν τίτλον τοῦ ὀνομαζόμενος *Γενικὸς Διοικητὴς τῆς Δημοκρατίας*.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκπληκτος, δὲν ἀπῆντα τίποτε εἰς τὰς ἀποκαλύψεις ταύτας, παρατηρῶν ἐν ἀπορίᾳ τὰ φλογερὰ τοῦ Βοδοέρη ὄμματα,

— Δειλὲ ἡ παράφρων, κρυγαῖζει ματιώδης ὁ γερούσιαστής, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶσαι δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἐντεῦθεν ζῶν προτοῦ μάθω τί σκέπτεσαι. Ἐτοιμάσου ἢ ν' ἀποθάνῃς ἢ νὰ λάβῃς τὰ ὄπλα μεθ' ἡμῶν.

— Αὐθέντα, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, δὲν εἶμαι οὔτε δειλὸς οὔτε παράφρων, ἀλλ' ἐπίτρεψόν μοι νὰ ἐκπληττωμαι διὰ τὰς ἐξομολογήσεις ταύτας, δι' ἃς δὲν ἤμην παρασκευασμένος, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι γνωστός σας καὶ δὲν ἠδυναίμην νὰ περιμένω . . .

— Πῶς; δὲν ἔλαβες διαταγὴν νὰ ἔλθῃς αὐτὴν τὴν ὥραν εἰς τὸ δουκικὸν μέγαρον;

— Ὅχι, αὐθέντα.

— Τί ἤλθες λοιπὸν νὰ κάμῃς; ἠρώτησεν ὁ γερούσιαστής ὑπόπτως.

— Αὐθέντα, ἤξεύρετε ὅτι ὁ Δόγης μ' εἰσεὶ ὀλίγον καὶ ἠρχόμεν νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ κάμῃ τὴν τιμὴν νὰ με ὀνομάσῃ ἀρχιλεμβούχον τῆς ἡγεμονικῆς γόνδολας . . .

Αἱ ὑπόνοιαι τοῦ Βοδοέρη διελύθησαν.

— Αὐριον, ἀπῆντησε, θὰ δυνηθῇς νὰ ζητήσῃς περισσότερα ἀπὸ τὸν Φαλιέρον. Αὐριον ἠμπορεῖς νὰ γείνης ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων του, ἀλλὰ πρέπει πρότερον ν' ἀποκτήσῃς τὴν εὐνοίαν του διὰ τῆς ἀφοσιώσεώς σου. Ἀνθρωπος ἀγαπῶν σε μοῦ ἐγγυήθη περὶ τῆς πίστεώς σου καὶ δι' αὐτὸ σὲ προσεκάλεσα.

— Ἀνθρωπος ἀγαπῶν με! Ἀλλοίμονον! Εἶμαι μόνος εἰς τὸν κόσμον! Ἀπατάσθε, κύριε, ἡ μάλλον ἄλλον τινα θ' ἀναμένετε ἀντ' ἐμοῦ . . .

— Δὲν ἀπατάμαι ποτέ, ἀπῆντησε ζωηρῶς ὁ Βοδοέρης. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε ἐδῶ, στρέψε τὰ βλέμματά σου πρὸς τὴν θύραν ταύτην, δὲν τὸν ἀναγνωρίζεις;

Βελοῦδιον χρυσοπάρυφον παραπέτασμα ἀνηγέρθη βραδέως εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ ἐφάνη ὄρθιος ἀνὴρ φυσιογνωμίας σκυθρωπῆς, ἀλλ' εὐγενεστάτης, ὃν μόλις διέκρινεν ὁ Ἀντώνιος καὶ ἀμέσως ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη κραυγαῶν:

— Ὁ θετὸς πατήρ μου; δὲν ὄνειρεύομαι; Ἰ Βερτούκιε Νένολε, εὐεργέτα μου, εἰσθε σεῖς; ! . . .

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Νένολος ἐγειρων αὐτόν. Εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος ὅστις ἐθεωρούμην νεκρὸς. Ἡμῖν ἀπλῶς αἰμαλώτος εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Μορβασάν καὶ δραπετεύσας ἐκεῖθεν ἤλθον νὰ προσφέρω τὰς ὑπολειπομένας μοι δυνάμεις εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος. Ἀντώνιε, θέλεις νὰ λάβῃς τὰ ὄπλα κατὰ τῆς ἀριστοκρατίας ἧτις πιέζει τὴν Βενετίαν διὰ τῶν ἀνο-

μιῶν τῆς; Ἐὰν δὲν θέλῃς ἢ ἂν δὲν τολμᾷς πῆγαινε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Φορτέγου. Ἐκεῖ θὰ εὕρῃς δι' αἰματηρῶν κηλίδων γεγραμμένον τὸν φόνον τοῦ πατρός σου, ὃν ἔσφαξαν οἱ εὐγενεῖς! Ἡ δημοκρατία παρεῖχεν εἰς τοὺς Γερμανοὺς ἐμπόρους εἰς ἐνοικίαν τὴν ἀγορὰν ἧτις φέρει τὸ ὄνομα Φορτέγον· ἀλλ' εἶχεν ἀπαγορεύσῃ εἰς αὐτοὺς, ὅταν ἐταξίδευον, νὰ παραλαμβάνουν καὶ τὰς κλεῖδας τῶν καταστημάτων των. Ὁ πατήρ σου παραβᾷς ἀπαξ τὴν διαταγὴν ταύτην ἐτιμωρήθη διὰ προσιτίμου. Ἀλλ' ἡ ἀδικία τῶν εὐγενῶν δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τοῦτο. Ἐπωφεληθέντες τῆς ἀπουσίας του εἶχον διὰ ψευδῶν κλεῖδων εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ κατάστημά του καὶ εἶχον θέσῃ ἱκανοὺς σάκκους κιβδηλῶν ἐνετικῶν νομισμάτων. Ὅταν ὁ πατήρ σου ἐπέστρεψεν ἠνόησαν τὰ καταστήματά του καὶ ἡ ἀρχὴ τὰ ἐπεθεώρησε. Μάτην ὁ πατήρ σου διεμαρτύρητο ὅτι δὲν ἤξευρε πῶς εὐρέθησαν ἐκεῖ τὰ κιβδηλα αὐτὰ νομίσματα. Οἱ ἄρχοντες κατεδίκασαν αὐτὸν εἰς θάνατον καὶ ἡ ποινὴ, ἧς μόνη αἰτία καὶ σκοπὸς ἦτο ἡ ἰδιοποίησις τῆς περιουσίας του ὑπὸ τῶν εὐγενῶν, ἐξετελέσθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Φορτέγου. Ἐγὼ δέ, ὁ τελευταῖος τῶν φίλων τοῦ πατρός σου καὶ ὁ μόνος ὅστις ἔμεινα πιστὸς εἰς τὴν μνήμην του, σὲ περιέθαλψα, κρύψας μέχρι σήμερον τὸ μυστικὸν τῆς γεννήσεώς σου. Καὶ ἤδη, Ἀντώνιε Δαλβούργερ, ἐγείρου καὶ ἔλθε μεθ' ἡμῶν ὅπως ἐκδικήσῃς τὸν δολοφονηθέντα πατέρα σου!

Ὁ Ἀντώνιος δὲν ἐδίστασε πλέον καὶ ὤρκισθη ἀμέσως τὸν θάνατον τῶν εὐγενῶν.

Προσβολὴ τις ἦν εἶχεν ὑποστῆ ὁ Νένολος ἐκ μέρους τοῦ ναυάρχου Δανδόλου, ὅστις ἐν ἐριδί τινι ἠγειρέ ποτε τὴν χεῖρα κατ' αὐτοῦ, τὸν παρέσυρεν εἰς τὴν συνομοσίαν. Ὁ Νένολος καὶ ὁ Βοδοέρης εἶχον συμφωνήσῃ, μεταχειριζόμενοι τὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ δυνάμιν των νὰ ἀνυψώσωσι τὸν Φαλιέρον εἰς τὴν ὑπεράστην καὶ ἀπόλυτον ἀρχὴν, ἐλπίζοντες ὅτι θὰ ἐκυβέρνηον αὐτοὶ ἐπ' ὀνοματί του, φάσματος ἐξουσίας, ὅπερ θὰ περιέκλειον εἰς ἀδιεξίτητον κύκλον καὶ θὰ τῷ ὑπηγόρευον τὰς θελήσεις των.

Ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς συνομοσίας τὰ πάντα εἶχον προδιαγραφῆ. Ψευδῆς εἰδησις θὰ διεδίδετο κατ' ἀρχὰς ὅτι ὁ στόλος τῶν γενοουησιῶν εἰσερχεται εἰς τὰς διώρυγας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ταραχῆς ἧτις θὰ ἐγενεῖτο ἐκ τούτου, οἱ συνομῶται θὰ κατελάμβανον τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἀγίου Μάρκου καὶ θὰ ἐκρούον τὸ σήμαντρον τῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ πάλῃ θὰ ἤρχιζεν ἐφ' ὄλων τῶν σημείων. Οἱ φύλακες θὰ συναλαμβάνοντο ἢ θὰ ἐφρονεύοντο καὶ ὁ Δόγης θ' ἀνήρχετο εἰς τὴν ὑπεράστην ἀρχὴν ἐπὶ σωροῦ πτωμάτων.

Ἀλλ' ὅπως συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε, προδότηι εἶχον συγκαταλεχθῆ μετὰξὺ τῶν συνομῶτων καὶ τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα, ἐγκαίρως εἰδοποιηθέν, ἐπέβλεπε τὰ σχέδιά των. Ἐμπορὸς τις, θέλων νὰ σώσῃ τὰς ἐπιλείπων του, μέλος τοῦ Συμβουλίου τῶν Δέκα, εἶχεν ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα. Τὸ δὲ Συμβούλιον συνελθὼν ἀμέσως ἐν μεγίστη

μυστικότητα είχε λάβη πάντα τὰ μέτρα πρὸς καταπίεξιν τῆς ἀνταρσίας ἐν τοῖς σπαργάνοις τῆς.

Ὁ Ἀντώνιος εἶχεν ὀρισθῆ νὰ σημάνη τὸν κώδωνα τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Ἀλλὰ φθάσας ἐκεῖ μετὰ τινῶν ἐκ τῶν φίλων του, εὔρε τὸν πύργον φυλασσόμενον ἀσφαλῶς ὑπὸ στρατιωτῶν, οὔτινες ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τοὺς μετ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ ἴδιος δὲ μόλις ἠδυνήθη νὰ σωθῆ χάρις εἰς τὰ σκότη. Ἄλλ' ὀπίσω αὐτοῦ ἔτρεχε σπεύδων καὶ ἀνθρώπος τις, ὃν ἐξέλαβεν ὡς δολοφόνον σταλέντα πρὸς καταδίωξίν του. Σταματήσας ἡμῶς διὰ νὰ τὸν μάχαιρώσῃ, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἦτον ὁ τίμιος Πέτρος.

— Φίλε, τῷ εἶπεν ὁ γονδολιέρος, δὲν ἔχομεν οὔτε δύο λεπτὰ διὰ νὰ σωθῶμεν. Ἄς τρέξωμεν εἰς τὴν γόνδολάν μου καὶ ἄς ἀνοιχθῶμεν εἰς τὸ πέλαγος, διότι ὅλα ἀνεκαλύφθησαν! Ὁ Βοδοῆρης καὶ ὁ Νέολος εἶνε ἤδη φυλακισμένοι. Τὸ δουρικὸν πλάτιον εἶνε περικυκλωμένον πανταχόθεν καὶ ὁ Δόγης ἐδεσμεύθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του φρουρῶν!

Ὁ Ἀντώνιος ἀηληπισμένος ἀφῆκε τὸν σύντροφόν του νὰ τὸν σύρῃ.

Ἀπομεμακρυσμένοι τινὲς κραυγαὶ ἀνάμικτοι πρὸς πυροβολισμούς τινας, ὧν αἱ λάμψεις διέσχίζον τὸ σκότος ὡς ἀστραπαὶ ἐν τρικυμίᾳ, ἔπειτα δὲ σιγῇ βαθεῖα—ἰδοὺ τί ἐτημείωσε τὴν δίωρον ταύτην ἐπανάστασις, καταπνιγεῖσάν ἀματῆ γεννήσει τῆς.

Ὅταν δὲ ὁ ἥλιος ἀνέτειλε τὸ πρωὶ ἐπὶ τῆς Βενετίας ὁ λαὸς παρέστη εἰς τρομερὸν θέχημα.

Τὸ Συμβούλιον τῶν Δέκα, ἐπισπεύδον τὴν ἐκδίκησιν, εἶχε δικάσῃ, καταδικάσῃ καὶ πλῆξῃ τὴν αὐτὴν νύκτα. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν συνωμοτῶν εἶχον θανατωθῆ, τὰ δεπτώματα αὐτῶν ἐκυμαίνοντο κρεμάμενα ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν τῆς Πιατζέτας, ἀπέναντι τοῦ δουρικῶν μεγάρου. Μεταξὺ αὐτῶν δὲ διεκρίνοντο οἱ εὐπατρίδαι Βοδοῆρης καὶ Βερτούκιος Νέολος ἀνηρητημένοι ἐκ τῆς σιαγόνος εἰς σιδηρᾶς ἀρπάγας.

Ὁ Δόγης Μαρτίνος Φαλιέρος προωρισμένος δι' ἐκδίκησιν ἐπισημοτέραν καὶ πάνδημον, ὑπέστη διαδικασίαν τακτικὴν, ἀλλὰ τρομερῶς ταχέϊαν. Οὔτε ἡ ἀνάμνησις τῶν ὑπηρεσιῶν του οὔτε αἱ λευκαὶ τρίχες του ἐξήγειραν τὸν οἰκτον τῶν δικαστῶν. Μετὰ δύο ἡμέρας ἀπεκεφαλίζετο ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρως βαθμίδος τῆς κλίμακος τῶν Γιγάντων.

IB'

Διαφυγῶν ὡς ἐκ θύματος τὸν κίνδυνον τοῦ ἀπαισίου τούτου συμβάντος, ὅπερ ἐπὶ ἡμέρας ἐβύθησεν εἰς σιωπὴν καὶ τρόμον τὴν Βενετίαν, ὁ Ἀντώνιος Δαλβούργερ ἐπλανήθη ἐπὶ μακρὸν ἐν τῇ πόλει σχεδὸν ἔκφρων. Εἶχεν ἰδῆ καταπίπτουσαν τὴν κεφαλὴν τοῦ Φαλιέρου καὶ ἐνόμιζεν ὅτι παντοῦ τὸ φάσμα τοῦ Δόγη ἠγεῖρετο πλησίον του. Ὅταν ἐπανεῦρε τὴν γαλήνην ἢ πρώτη του σκέψις ὑπῆρξεν ἡ δυστυχὴς Ἀννουτσιάτα καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ πλάτιον. Αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταὶ καὶ κ-

νεῖς δὲν ἐσέφθη νὰ τῷ φράξῃ τὸν δρόμον. Κατὰ παραδοξὸν σύμπτωσιν ἡ γραῖα Μαργαρίτα, ὠθουμένη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐνστικτοῦ, εἶχε συρθῆ ὑπὸ τὰς στοὰς τοῦ ἀνακτόρου. Συναντηθέντες δὲ διηυθύνθησαν ἀμφότεροι πρὸς τὰ δώματα τῆς Δογίσσης.

Ἡ Ἀννουτσιάτα λιπόθυμος κατέκειτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Εἰς τὴν θέαν τῆς δὲ ὁ Ἀντώνιος ἐξερράγη εἰς λυγμούς. Βοηθούμενος ὑπὸ τῆς Μαργαρίτας τῇ παρέτχε πᾶσαν τὴν δυνατὴν συνδρομὴν. Μόλις δ' ἀνέλαβε τὰς αἰσθήσεις τῆς τὸ πρῶτον βλέμμα τῆς, πλήρης ἔρωτος καὶ τρόμου, συνήντησε τὸ τοῦ Ἀντωνίου.

— Ὡ ἀγαπητῆ μου, ἐκραύγασεν ὁ νεανίας, σὲ ἐφύλαξε λοιπὸν ὁ Θεός!.. Ἄς εἶνε εὐλογημένος! Ἄλλ' ἔλα γρήγορα, ἄς φύγωμεν ἀπὸ τοῦ αἰμακτηροῦ τούτου μεγάρου καὶ ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ταύτης πόλεως! Ἄς φύγωμεν εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου!..

Ἡ Μαργαρίτα συνεφώνησεν ὅτι δὲν εἶχον καιρὸν νὰ χάνωσι καὶ προέτεινε νὰ εὐρῆ ἀσυλὸν τι ἐν Σιέτζα, ἀφ' ὅπου ὁ Ἀντώνιος Δαλβούργερ θὰ ἠδύνατο κρύψαι νὰ φύγῃ διὰ τὴν πατρίδα του. Ὁ δὲ πιστὸς Πέτρος ἐπεφορτίσθη νὰ προμηθεύσῃ λέμβον εἰς τοὺς φυγάδας.

Πράγματι, κρυβέντες καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν οἱ δύο ἐρχομαὶ ἀπέδρασαν τὸ ἐσπέρας χωρὶς νὰ φανῶσιν. Ἡ Ἀννουτσιάτα, περιεκαλυμμένη διὰ πυκνοῦ μακροῦ πέπλου, διωλίσθησεν ἔξω τοῦ μεγάρου στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς γραίας Μαργαρίτας, κρυπτούσης ὑπὸ τὰ ράκη τῆς κιβωτιδίου πλήρης χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων. Ἀμφότεραι διήλθον ἐνώπιον τῶν φρουρῶν χωρὶς νὰ ἐγειρώσιν ὑπονοίας. Ὁ Ἀντώνιος τὰς ἠκολούθησεν ἐκ τοῦ συνεγγυς ἐπίσης εὐτυχῶς καὶ προηγῆθη εἰτα αὐτῶν ὅπως τὰς ὀδηγήσῃ εἰς ἐρημικὸν τι μέρος τοῦ λιμένος, ὅπου ἀνέμενεν ἡ παρασκευασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πέτρου λέμβος. Μόλις δ' αἱ δύο γυναῖκες ἐκάθησαν εἰς τὸ βάθος ὁ Ἀντώνιος ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἑνα ναυτικῶν κινδύων καὶ ἀρπάζων τὰς κόπας ὤθησε δι' ὅλων τῶν δυνάμεων του τὴν λέμβον πρὸς τὸ πέλαγος.

Ἡ σελήνη, ἀναφανισμένη διὰ μέσου τῶν νεφῶν, ὡς ὄπισθεν πέπλου, ἔρριπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ τῶν κυμάτων φωτεινὴν ἀκτίνα, ἥτις ἐνόμιζες ὅτι ὑπεδείκνυε τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας.

Ὁ Ἀντώνιος ἐγνώριζε καλῶς τὴν διεύθυνσιν τῆς Σιέτζας καὶ ὁ ἔρωσ ἐδιπλασίαζε τὰς δυνάμεις του τὸ ἐλαφρὸν σκάφος ἔβησε ταχέως ἐν μέσῃ θαλάσῃ καὶ ὠθούμενον ὑπὸ τῶν κωπῶν ἔτρεχεν ἐπὶ τῶν κυμάτων διαγράφον ὀπίσω του ἀφρίζουσαν αὐλάκην.

Αἰρινιδίως, ἐξ ἰδιοτροπίας τινὸς τῆς Βίμαρμένης, ἐξ ἐκείνων αἰτινες σώζουσι ἢ καταστρέφουσι τὰς τύχας τῶν θνητῶν, ἀπροσδόκητος μεταβολὴ ἐτελέσθη ἐπὶ τοῦ στερεώματος. Ἡ σελήνη περιεκαλύφθη ὑπὸ βαρέων νεφῶν. Ἄνεμος ψυχρὸς καὶ βίαιος ἐτάραξε τὰ κύματα καὶ ἡ λέμβος παρασυρθεῖσα ταχέως ὑπὸ τῆς γεννωμένης θυέλλης δὲν ὑπῆκουε πλέον εἰς τὸ πηδάλιον.

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐκραύγασεν ὁ Ἀντώνιος. Αἱ δυνάμεις μου μὲ ἐγκαταλείπουσι!

Ἡ γραῖα Μαργαρίτα ἤρχισε νὰ προσεύχεται.

Ἡ Ἀννουτσιάτα, γονυκλινής, ἦνως τὰς χεῖράς τῆς ρίπτουσα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ πρὸς τὰ κύματα βλέμματα ἀηληπισμένα.

Ὁ ἀνεμος δὲν ἐφύσα πλέον. Ἐμυκῆτο. Τὰ ζοφερὰ κύματα ἐπληττον ἀλλήλα μακρυωδῶς. Ὁ Ἀντώνιος κατέβαλλεν ὑπερανθρώπους δυνάμεις ὅπως κρατήσῃ τὴν λέμβον ἐν ἰσοροπιᾷ. Ἄλλ' ἠσθάνετο ὅτι τὸ θάρρος του ἐξέλιπεν. Ἡ μοῖρα ἐπέφερε τὸ τελευταῖον κτύπημα: μία τῶν κωπῶν ἐθραύσθη...

— Δυστυχία! ἐκραύγασεν ὁ Ἀντώνιος, εἶσαι ἡ κυρία τῆς ζωῆς μου! Μὴ τὴν σὲ ἀπέφευγα! Τόρα δὲν σὲ φεύγω πλέον, δὲν μὲ φοβίζεις!..

Καὶ ἐγειρῶν τὴν Ἀννουτσιάταν, θνήσκουσαν, μετ' ἔρωτος παραφόρου τὴν ἐσφιγγεν ἐπὶ τῆς καρδίας του ἐν σπασμῷ ἀγωνίας.

Ἡ Μαργαρίτα προσηύχето πάντοτε. Αἰφνης τρομερὸς τριγμὸς ἠκούσθη.

Ἡ λέμβος εἶχε συγκρουσθῆ πρὸς ὕψαλον καὶ διηνοίγετο καταποντιζομένη ἐν τῇ ἀδύσσει.

— Ἀντώνιε!

— Ἀννουτσιάτα!

Δύο ἀνθρώπινοι κραυγαὶ ἐχάθησαν ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τῷ σκότει ἀνευ ἠχοῦς.

Ἡ θαλάσσα, ὑψουμένη μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, ἐπανεπέσεν ὡς ἀπειρομέγεθες σάβκνον ἐπὶ τῶν πτωμάτων τῶν δύο ἐραστῶν, οὔτινες εὗρον τάφον ἠνωμένοι εἰς τὰ βῆθη τῆς.

Καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα, μέχρι τῆς ἡοῦς, αἱ τρικυμίαι τῆς Ἀδριατικῆς ἐχαίρετων διὰ τοῦ ἐπικηδεῖου θορύβου των τὴν πλανήτιδα σκιὰν τοῦ ἀποκεφαλισθέντος Δόγη!..

M. ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτησῶσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχ. τελῶν.]

Σαβιὲ Αε-Μοντεπέρν : Ἡ Κόρη τοῦ Φονίως, μυθιστόρ. δραματικώτατον, ἀρτι ἐκδοθὲν ὁρ. 3 (3,30)

Φριδερίκου Σουλιέ : Αἱ Τέσσαρες Ἐποχαί, μυθιστορία ἱστορικῆ, μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Α. Ν. Πιπίνου. (Τόμος Α' Οἱ Κέλται. — Οἱ Γαλάται). . . . . δραχ. 2.50 (2.70)

Σαβιὲ Μαρμιέ : Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτσεβέρης, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας . . . . . Δραχ. 1.50 (1.70)

Pierre Zaccan : Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων, Μυθιστορία . . . . . Δραχ. 2.20 (2.40)

Στεφάνου θ. Ζέρον : Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ, ἦτοι Σχημαὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα Ἡ Καταστροφὴ τῶν Γερμισσάρων, Τόμος 2 . . . . . Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου θ. Ζέρον : Ἡ Ἡρωὶς τῆς Ἐλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις. . . . . Δραχ. 4. [4,50]